

Środa, 8 czerwca 2011 r.

22. podkreśla, jak ważne jest, aby jakakolwiek długoterminowa struktura zarządzania i kierowania GNSS była w pełni przejrzysta, należyście finansowana i rozliczalna oraz zarządzania w jak najbardziej odpowiedzialny sposób; zauważa w tym zakresie, że koordynacja z Radą i Parlamentem Europejskim powinna odbywać się regularnie i obejmować szczegółową aktualizację;

23. zwraca się do Komisji o stworzenie odpowiednich mechanizmów mających dopilnować, by usługi i zastosowania oparte na GNSS, regulowane prywatnie lub publicznie, były oferowane z poszanowaniem podstawowych praw obywateli, takich jak ochrona prywatności i danych;

*

* *

24. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji i ESA.

Nowe wieloletnie ramy finansowe (WRF) na rzecz Europy konkurencyjnej, zrównoważonej i sprzyjającej integracji społecznej

P7_TA(2011)0266

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie inwestowania w przyszłość – nowe wieloletnie ramy finansowe (WRF) na rzecz Europy konkurencyjnej, zrównoważonej i sprzyjającej integracji społecznej (2010/2211(INI))

(2012/C 380 E/13)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽¹⁾,
- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 312,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 29 marca 2007 r. w sprawie przyszłości zasobów własnych ⁽²⁾ Unii Europejskiej,
- uwzględniając decyzję Rady 2007/436/WE, Euratom z dnia 7 czerwca 2007 r. w sprawie systemu zasobów własnych ⁽³⁾ Wspólnot Europejskich i jej przepisy wykonawcze,
- uwzględniając komunikat Komisji pt. „Przegląd budżetu UE” (COM(2010)0700),
- uwzględniając swoją decyzję z dnia 16 czerwca 2010 r. w sprawie powołania Komisji Specjalnej ds. Wyzwań Politycznych i Zasobów Budżetowych na rzecz Zrównoważonej Unii Europejskiej po 2013 r. ⁽⁴⁾,
- uwzględniając wkład, który wniosły austriacki Nationalrat, czeska Izba, duński Folketinget, estoński Riigikogu, niemiecki Bundestag, niemiecki Bundesrat, irlandzki Oireachtas, Sejm litewski, Sejm łotewski, portugalskie Zgromadzenie Republiki, holenderski Tweede Kamer i szwedzki Riksdagen,
- uwzględniając art. 184 Regulaminu,

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 27 E z 31.1.2008, s. 214.

⁽³⁾ Dz.U. L 163 z 23.6.2007, s. 17.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0225.

Środa, 8 czerwca 2011 r.

- uwzględniając sprawozdanie Komisji Specjalnej ds. Wyzwań Politycznych i Zasobów Budżetowych na rzecz Zrównoważonej Unii Europejskiej po 2013 r. oraz opinie Komisji Rozwoju, Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności, Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii, Komisji Transportu i Turystyki, Komisji Rozwoju Regionalnego, Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi, Komisji Kultury i Edukacji oraz Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A7-0193/2011),
- A. mając na uwadze, że Parlament postanowił powołać komisję specjalną o następujących zadaniach:
- a) określanie priorytetów politycznych Parlamentu w WRF po 2013 r., zarówno pod kątem prawodawczym, jak i budżetowym,
  - b) szacowanie środków finansowych niezbędnych dla Unii do realizacji jej celów i prowadzenia polityki w okresie rozpoczynającym się 1 stycznia 2014 r.,
  - c) określanie długości kolejnych WRF,
  - d) proponowanie, zgodnie z określonymi priorytetami i celami, struktury przyszłych WRF, ze wskazaniem głównych dziedzin aktywności Unii,
  - e) przedkładanie wytycznych do orientacyjnej dystrybucji środków pomiędzy poszczególne kategorie wydatków WRF zgodnie z priorytetami i proponowaną strukturą,
  - f) określanie związku między reformą systemu finansowania budżetu UE a przeglądem wydatków, by udzielić Komisji Budżetowej solidnych podstaw do negocjowania nowych WRF,
- B. mając na uwadze, że komisja specjalna powinna przedstawić ostateczne sprawozdanie, zanim Komisja przedłoży propozycje dotyczące następnych WRF,
- C. mając na uwadze, że zgodnie z art. 311 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej Unia sama pozyskuje środki niezbędne do osiągnięcia swoich celów i realizowania swoich strategii politycznych, a jej budżet jest finansowany całkowicie z zasobów własnych,
- D. mając na uwadze, że zgodnie z art. 312 ust. 5 i art. 324 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej Parlament Europejski musi być odpowiednio zaangażowany w negocjacje dotyczące następnych WRF,
- E. mając na uwadze, że wejście w życie Traktatu z Lizbony wzmacnia politykę Unii i tworzy nowe dziedziny kompetencji, które powinny znaleźć odzwierciedlenie w następnych WRF,
- F. mając na uwadze, że wyzwania, w obliczu których stoi Unia i jej obywatele, takie jak światowy kryzys gospodarczy, szybki rozwój gospodarek wschodzących, przejście w kierunku zrównoważonego społeczeństwa oraz gospodarki efektywnej pod względem zasobów, uporenie się ze zmianą klimatu, wyzwaniami demograficznymi, w tym z integracją imigrantów i ochroną osób ubiegających się o azyl, zmiana światowego rozkładu produkcji i oszczędności na rzecz gospodarek wschodzących, walka z ubóstwem, a także zagrożenie katastrofami naturalnymi i spowodowanymi przez człowieka, terroryzmem i przestępczością zorganizowaną, wymagają zdecydowanej reakcji Unii i jej państw członkowskich,

Środa, 8 czerwca 2011 r.

- G. mając na uwadze, że Unia Europejska ma na szczeblu międzynarodowym większe znaczenie, niż jej poszczególne państwa członkowskie łącznie,
- H. mając na uwadze, że głównym celem przyszłej polityki spójności UE powinno być zmniejszenie utrzymujących się różnic społecznych, gospodarczych i terytorialnych w Unii, oraz mając na uwadze, że widoczna i skuteczna polityka spójności sama w sobie stanowi europejską wartość dodaną i powinna być korzystna dla wszystkich państw członkowskich UE,
- I. mając na uwadze, że obywatele UE stali się bardziej wymagający wobec Unii, a także bardziej krytyczni wobec jej działania; oraz mając na uwadze, że społeczne poczucie odpowiedzialności za Unię powróci dopiero wówczas, gdy obywatele będą pewni, że Unia lepiej służy ich wartościom i interesom,
- J. mając na uwadze, że strategia „Europa 2020” powinna pomóc Europie w wyjściu z kryzysu silniejszą, dzięki utworzeniu miejsc pracy oraz inteligentnemu i zrównoważonemu rozwojowi sprzyjającemu integracji społecznej; mając na uwadze, że strategia ta opiera się na pięciu głównych celach Unii dotyczących wspierania zatrudnienia, poprawy warunków dla innowacyjności, badań i rozwoju, osiągnięcia celów związanych ze zmianą klimatu i energetyką, poprawy poziomu edukacji i promowania integracji społecznej, w szczególności poprzez zmniejszenie ubóstwa,
- K. mając na uwadze, że budżet Unii jest silnym czynnikiem warunkującym reformy; mając na uwadze, że jego wpływ można spotęgować pod warunkiem zmobilizowania dodatkowych źródeł finansowania prywatnego i publicznego w celu wsparcia inwestycji, które podziałają jako katalizator pomnażający skutki wydatków Unii; mając na uwadze, że tzw. zasada „ślusznego zwrotu” nie ma uzasadnienia ekonomicznego, ponieważ nie uwzględnia ona w należyty sposób europejskiej wartości dodanej, skutków ubocznych, ani potrzeby solidarności między państwami UE,
- L. mając na uwadze, że zgodnie z art. 3 TUE trwały rozwój Europy powinien opierać się na zrównoważonym wzroście gospodarczym oraz stabilności cen, społecznej gospodarce rynkowej o wysokiej konkurencyjności zmierzającej do pełnego zatrudnienia i postępu społecznego oraz wysokim poziomie ochrony i poprawy jakości środowiska naturalnego,
- M. mając na uwadze, że zasada należytego zarządzania finansami jest jedną z podstawowych zasad dotyczących wykonywania budżetu Unii; mając na uwadze, że wiele państw członkowskich dokonuje trudnych korekt własnych budżetów krajowych; mając na uwadze, że należyte zarządzanie finansami – efektywność, skuteczność, oszczędność – staje się coraz ważniejsze w wydatkowaniu środków publicznych, zarówno na szczeblu Unii, jak i państw członkowskich,
- N. mając na uwadze, że przepisy dotyczące okresowego dostosowywania programów wydatków do zmieniających się potrzeb i sytuacji okazały się niewystarczające; mając na uwadze, że złożony charakter regulacji i przepisów był jedną z przyczyn niedostatecznych systemów zarządzania i kontroli,
- O. mając na uwadze, że pierwsze cztery lata bieżących WRF przyjętych na okres 2007–2013 jednoznacznie pokazały, że ramy finansowe mają ograniczoną możliwość uwzględniania nowych zmian i priorytetów bez zagrożenia dla dotychczasowych priorytetów; mając na uwadze, że obecne WRF nie były w stanie szybko udźwignąć nowych zobowiązań, takich jak Galileo, ITER, instrument żywnościowy czy europejski plan naprawy gospodarczej,
- P. mając na uwadze, że wprowadzenie w 1988 r. w systemie finansowania UE zasobu opartego na DNB miało na celu tymczasowe uzupełnienie zmniejszenia zasobów własnych, ale jego wykorzystanie zostało przedłużone i przez lata wzmocnione, a obecnie stanowi najważniejszy element zasobów budżetowych UE; mając na uwadze, że ta przewaga odzwierciedliła tendencję państw członkowskich do obliczania ich salda netto, co w konsekwencji prowadzi do wielu zwrotów, korekt, wyłączeń i rekompensat, które sprawiają, że obecny system zasobów własnych jest niezmiernie skomplikowany

Środa, 8 czerwca 2011 r.

i nieprzejrzysty, nie ma w nim dostatecznych powiązań z istniejącymi politykami Unii i brakuje mu sprawiedliwości, a w związku z tym nie jest w stanie zapewnić przejrzystego i skutecznego finansowania polityk Unii leżących w interesie Europy, a ponadto jest całkowicie niezrozumiały dla europejskich obywateli,

- Q. mając na uwadze, że w rezolucji z dnia 8 marca 2011 r. w sprawie innowacyjnych metod finansowania na szczeblu globalnym i europejskim ⁽¹⁾ Parlament Europejski zatwierdził wprowadzenie podatku od transakcji finansowych, które „mogłoby pomóc wyeliminować wysoce szkodliwe wzorce handlowe na rynkach finansowych, takie jak krótkoterminowość i zautomatyzowane transakcje wysokiej częstotliwości, a także ograniczyć spekulację”,

Część I: Główne wyzwania

1. uważa, że przyszłe wyzwania – demograficzne, związane ze zmianą klimatu czy też dostawami energii – stanowią dziedziny, w których Unia Europejska jako podmiot, który jest czymś więcej niż sumą państw członkowskich, może wykazać swoją wartość dodaną;

2. zwraca uwagę, że obecny kryzys i poważne ograniczenia wydatków publicznych utrudniły państwom członkowskim, pod względem wzrostu i większej konkurencyjności, dalsze osiągnięcie zbieżności gospodarczej i społecznej oraz pełne uczestnictwo w rynku wewnętrznym; zdecydowanie uważa, że rozwiązaniem dla kryzysu jest zacieśnienie współpracy europejskiej, a nie jej rozluźnianie;

3. uważa, że „zrównoważone zasoby dla Unii Europejskiej” oznaczają przede wszystkim konieczność ponownego przeanalizowania „systemu zasobów” w ramach budżetu UE, aby zastąpić obecne składki krajowe prawdziwie europejskimi zasobami;

4. uważa, że niedawne wydarzenia pokazały, iż strefa euro wymaga bardziej odważnego zarządzania gospodarczego oraz że filar pieniężny bez filaru społecznego i gospodarczego jest skazany na porażkę; uważa, że Unia musi wzmocnić swój system zarządzania gospodarczego w celu zapewnienia realizacji strategii „Europa 2020” (przywrócenia i utrzymania długoterminowych wskaźników wzrostu gospodarczego), uniknięcia powtórzenia obecnego kryzysu i ochrony projektu integracji europejskiej;

Tworzenie społeczeństwa opartego na wiedzy

5. zaznacza, że kryzys zwrócił uwagę na wyzwania strukturalne, z którymi zmierzyć muszą się gospodarki większości państw członkowskich: produktywność niższa od optymalnej, wysoki poziom długu publicznego, wysokie deficyty fiskalne, bezrobocie strukturalne, utrzymujące się bariery na rynku wewnętrznym, mała mobilność na rynku pracy oraz nieaktualne koncepcje umiejętności, co przyczynia się do niewielkiego wzrostu; podkreśla potrzebę inwestowania w kluczowe obszary, takie jak edukacja, badania i innowacje w celu pokonania tych wyzwań strukturalnych i podkreśla potrzebę odwrócenia tendencji spadkowej w odniesieniu do inwestycji publicznych;

6. przypomina, że przy obecnie panujących tendencjach inwestycyjnych do 2025 r. Azja może znaleźć się na czele rozwoju naukowego i technologicznego; przypomina jednak, że zmiany te nie tylko stanowią olbrzymie wyzwanie, ale także szansę, na przykład zdecydowanego zwiększenia eksportowego potencjału UE; zwraca uwagę, że pod względem kształcenia uniwersyteckiego i zawodowego na poziomie wyższym Unia pozostaje w tyle, ponieważ jedynie 30 uniwersytetów europejskich znajduje się wśród 100 najlepszych uniwersytetów na świecie; podkreśla, że Europa pozostaje również w tyle w wyścigu o umiejętności i zwraca uwagę, że do 2020 r. powstanie 16 milionów miejsc wymagających wysokich kwalifikacji, podczas gdy liczba miejsc pracy o zapotrzebowaniu na niskie kwalifikacje obniży się o 12 milionów;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0080.

Środa, 8 czerwca 2011 r.

Przeciwdziałanie bezrobociu

7. uważa, że jednym z największych wyzwań stojących przed Unią Europejską jest utrzymanie jej konkurencyjności, zwiększanie wzrostu gospodarczego i zwalczanie wysokiego bezrobocia, koncentrowanie się na właściwym funkcjonowaniu rynków pracy oraz na warunkach socjalnych w celu zwiększenia wydajności zatrudnienia, promowania godnej pracy, zagwarantowania praw pracowniczych w całej Europie, jak również odpowiednich warunków pracy i zmniejszania ubóstwa;

Wyzwanie demograficzne

8. nalega, aby Unia zmierzyła się z wyzwaniem demograficznym; zwraca uwagę, że mniejsza liczba osób pracujących w połączeniu z większym procentem emerytów będzie wywierać dodatkową presję na jej system opieki społecznej i konkurencyjność gospodarczą;

Wyzwania związane z klimatem i zasobami

9. wyraża zaniepokojenie w związku z tym, że wzrost liczby ludności z 6 do 9 miliardów na świecie zwiększy ogólnoswiatową konkurencję o zasoby naturalne i wywrze dodatkową presję na środowisko naturalne w wymiarze globalnym i lokalnym; zwraca uwagę, że do 2050 r. zapotrzebowanie na żywność prawdopodobnie wzrośnie o 70 % oraz że nieefektywne i nierównoważone korzystanie z surowców i towarów oraz także gospodarowanie nimi naraża obywateli na szkodliwą konkurencję pomiędzy produkcją żywności, ochroną przyrody i wytwarzaniem energii oraz kosztowne gwałtowne wahania cen; może to również mieć poważne konsekwencje dla przemysłu w odniesieniu do możliwości biznesowych, np. w postaci ograniczeń w dostępie do surowców, co zagraża bezpieczeństwu gospodarczemu i przyczynia się do zmiany klimatu; podkreśla w związku z tym potrzebę natychmiastowego podjęcia przez UE działań i pokierowania procesem przejścia na gospodarkę opartą na zrównoważonym korzystaniu z zasobów;

10. zwraca uwagę na coraz większe ogólnoswiatowe zużycie energii oraz na pewny wzrost uzależnienia od importu energii – do 2050 r. Unia będzie importować prawie dwie trzecie potrzebnej jej energii, jeśli obecne strategie polityczne dotyczące energii nie zostaną odpowiednio zmienione oraz jeśli UE i państwa członkowskie nie zwiększą swoich wysiłków na rzecz stworzenia swoich własnych źródeł energii odnawialnej i wykorzystania ich potencjału w zakresie efektywności energetycznej, z pełnym uwzględnieniem zobowiązań UE dotyczących energii i klimatu, a także aspektów bezpieczeństwa; ostrzega, że takie problemy jak wahania cen i niepewność zaopatrzenia zostaną spotęgowane przez niestabilność polityczną w krajach bogatych w zasoby energetyczne; zwraca się w związku z tym o zdywersyfikowanie dróg dostaw i partnerów handlowych;

11. opowiada się za koncepcją, zgodnie z którą wszystkie fundusze pochodzące z UE razem wzięte powinny prowadzić do poprawy ogólnego stanu europejskiego środowiska naturalnego, a zatem do ograniczenia emisji gazów cieplarnianych w stopniu, który będzie przynajmniej zgodny z celami określonymi w obowiązującym prawodawstwie UE; proponuje w związku z tym, aby analizowano zagregowane dane dotyczące pozytywnych i negatywnych skutków, jakie sposoby wydawania funduszy pochodzących z UE mają dla klimatu i środowiska naturalnego;

Bezpieczeństwo wewnętrzne i zewnętrzne oraz wolności osobiste

12. wyraża pogląd, że globalizacja zwiększyła poczucie zagrożenia, ponieważ zlikwidowała granice między wewnętrznymi a zewnętrznymi formami wolności, sprawiedliwości i bezpieczeństwa; jest przekonany, że w związku z tym próby sprostania wyzwaniom XXI w. w zakresie bezpieczeństwa, przy jednoczesnym zagwarantowaniu praw podstawowych, wolności osobistych, wymagają działań globalnych i przewidujących, które może zapewnić jedynie podmiot o takiej wielkości jak Unia; jest przekonany, że zewnętrzny wymiar bezpieczeństwa UE jest ściśle powiązany z demokracją, zasadą państwa prawa i dobrym sprawowaniem rządów w państwach trzecich oraz że UE jest w szczególności odpowiedzialna za przyczynienie się do tego;

Środa, 8 czerwca 2011 r.

Europa na świecie – stawanie się podmiotem asertywnym

13. jest przekonany, że Unia, jako potęga polityczna, gospodarcza i handlowa, musi odgrywać swoją pełną rolę na arenie międzynarodowej; przypomina, że Traktat z Lizbony zapewnia nowe narzędzia umożliwiające lepsze naświetlanie interesów i wartości europejskich na tej arenie; podkreśla, że Unia będzie wносить dodatkową wartość na arenie światowej i wpływać na ogólnoświatowe decyzje polityczne, wyłącznie jeśli będzie działać zbiorowo; domaga się, aby silniejszej reprezentacji zewnętrznej z konieczności towarzyszyła silniejsza koordynacja wewnętrzna;

Zapewnienie dobrych rządów

14. jest przekonany, że zwiększenie poczucia społecznej odpowiedzialności za Unię winno stać się motywacją do zbiorowego działania; uważa, że „dobre rządy” są zdecydowanie najpotężniejszym środkiem, którym dysponuje Unia, aby zapewnić nieprzerwane zaangażowanie obywateli i ich poczucie obowiązku;

Część II: Optymalizacja działań – rola budżetu UE

Europejska wartość dodana i koszt braku jednej Europy

15. podkreśla, że główny cel wydatków budżetowych UE stanowi wytworzenie europejskiej wartości dodanej dzięki gromadzeniu wspólnych zasobów, pełnieniu funkcji katalizatora i dzięki korzyściom skali, pozytywnym skutkom transgranicznym i efektom ubocznym na innych rynkach, przyczyniając się tym samym do bardziej skutecznego lub szybszego osiągnięcia uzgodnionych wspólnych celów politycznych i obniżając wydatki krajowe; przypomina, że zasadniczo należy unikać jakiegokolwiek powielania wydatków i nakładania się przydzielonych środków finansowych w różnych pozycjach w budżecie, że celem wydatków UE zawsze musi być tworzenie wartości dodanej większej niż suma wydatków poszczególnych państw członkowskich; uważa, że wieloletnie ramy finansowe, jeśli będą właściwie stosowane, stanowią bardzo istotny instrument długoterminowego planowania projektu integracji europejskiej z uwzględnieniem perspektywy europejskiej i wartości dodanej Unii;

16. wskazuje następujące obszary, w których można ewentualnie osiągnąć większą synergię i ekonomie skali: Europejska Służba Działań Zewnętrznych, pomoc humanitarna, a konkretniej unijna zdolność szybkiego reagowania, gromadzenie zasobów obronnych, badania, rozwój i innowacje, duże przedsięwzięcia infrastrukturalne (zwłaszcza w obszarze energii i transportu) oraz nadzór nad rynkiem finansowym;

17. uważa, że równoległe do prowadzonej przez parlamenty krajowe kontroli stosowania zasady pomocniczości, przewidzianej w Traktacie z Lizbony, w przypadku każdego wniosku ustawodawczego mającego znaczenie dla budżetu trzeba prowadzić ocenę europejskiej wartości dodanej jako element sprawdzonych rozwiązań; zdecydowanie stwierdza jednak, że w ocenie europejskiej wartości dodanej trzeba stosować podejście wykraczające poza podejście uproszczone oraz że w ramach oceny politycznej trzeba badać, czy planowane działanie efektywnie i skutecznie przyczyni się do osiągnięcia wspólnych celów UE i stworzy unijne dobro publiczne; zauważa, że głównych i najważniejszych elementów europejskiej wartości dodanej, takich jak pokój, stabilizacja, wolność, swobodny przepływ osób, towarów, usług i kapitału nie można oceniać w sensie liczbowym;

18. podkreśla konieczność stwierdzenia zgodności wszystkich wydatków UE z zobowiązaniami wynikającymi z Traktatu, wspólnotowego dorobku prawnego lub głównych celów politycznych UE; podkreśla, że europejską wartość dodaną można wytworzyć nie tylko dzięki wydatkom, lecz również prawodawstwu europejskiemu i koordynacji polityk krajowych i unijnych w dziedzinie gospodarczej, fiskalnej, budżetowej i społecznej; jest przekonany, że należy zwiększyć europejską wartość dodaną wydatków przewidzianych w przyszłych WRF; podkreśla, że finansowanie UE powinno wszędzie, gdzie to możliwe, przyczynić się do realizacji co najmniej dwóch celów polityki UE jednocześnie (np. spójność terytorialna, dostosowanie do zmiany klimatu, ochrona różnorodności biologicznej);

Środa, 8 czerwca 2011 r.

19. wyraża zdecydowane przekonanie, że inwestycje na szczeblu UE mogą prowadzić do znacznie większych oszczędności na szczeblu krajowym, zwłaszcza w obszarach, w których UE niezaprzeczalnie ma większą wartość dodaną niż budżety krajowe; jest głęboko przekonany, że zasada europejskiej wartości dodanej powinna stanowić podstawę wszystkich przyszłych negocjacji dotyczących budżetu UE; z zadowoleniem przyjmuje w związku z tym zobowiązanie Komisji do rozpoczęcia całościowej analizy kosztów „braku jednej Europy” dla państw członkowskich i budżetów krajowych; wzywa Komisję do opublikowania tego sprawozdania w stosownym czasie, aby umożliwić jego uwzględnienie w procesie negocjowania następnym WRF;

20. wzywa do lepszej koordynacji między budżetem UE a budżetami krajowymi państw członkowskich w odniesieniu do finansowania wspólnych priorytetów politycznych; ponownie podkreśla potrzebę koordynowania wydatków z funduszy publicznych od momentu planowania do momentu realizacji, aby zapewnić komplementarność, większą wydajność i widoczność oraz lepsze funkcjonowanie budżetu UE; uważa, że nowy mechanizm koordynacji polityki gospodarczej i budżetowej (europejski okres oceny) powinien odgrywać istotną rolę w zakresie dostosowywania celów politycznych w Europie do celów UE, a tym samym powinien przyczynić się do osiągnięcia synergii budżetu UE i budżetów krajowych;

Efektywny budżet

21. uważa, że zasada europejskiej wartości dodanej powinna zostać wykorzystana jako wyznacznik przyszłych decyzji określających priorytety w wydatkach, natomiast realizacja różnych polityk i działań powinna odbywać się z uwzględnieniem zasady efektywnego i skutecznego wykorzystywania środków;

22. podkreśla, że w celu osiągnięcia optymalnych wyników pod względem trwałego wzrostu i rozwoju w praktyce, solidarności i spójności, priorytetowo należy potraktować poprawę synergii wszystkich środków z budżetu UE, które wywierają wpływ na rozwój gospodarczy i integrację różnych sektorów, rozwój polityk ukierunkowanych na wyniki, a w stosownych przypadkach wykorzystanie uwarunkowań, zasad „niewyrządzenia szkody” i „zanieczyszczający płaci”, czynników warunkujących powodzenie oraz wskaźników rezultatu i osiągniętych wyników;

Wykorzystanie budżetu jako dźwigni inwestycji

23. przypomina, że budżet UE jest głównie budżetem inwestycyjnym, który jest w stanie zwiększać poziom inwestycji ze źródeł publicznych lub prywatnych; uważa, że do pozyskania znacznych kwot inwestycji potrzebnych do osiągnięcia celów strategii „Europa 2020” konieczne będzie pozyskanie dodatkowego kapitału; podkreśla w szczególności potrzebę zmaksymalizowania oddziaływania funduszy UE poprzez pozyskiwanie, łączenie i wykorzystywanie publicznych i prywatnych środków finansowych na infrastrukturę i duże projekty leżące w interesie Europy bez zakłócania konkurencji;

24. zwraca uwagę na rozwój zinstytucjonalizowanych partnerstw publiczno-prywatnych w Unii od lat 90. XX w., między innymi w sektorze transportu, w przypadku budynków publicznych i sprzętu publicznego oraz ochrony środowiska naturalnego, jako form współpracy między władzami publicznymi a sektorem prywatnym oraz dodatkowego narzędzia do tworzenia infrastruktury i świadczenia strategicznych usług publicznych; wyraża jednak zaniepokojenie pewnymi problemami związanymi z partnerstwami publiczno-prywatnymi oraz nalega, by kształt takich przyszłych partnerstw uwzględniał dotychczasowe doświadczenia i przyczynił się do naprawiania błędów z przeszłości;

25. zwraca uwagę na wcześniejsze, zasadniczo pozytywne doświadczenia w zakresie wykorzystywania innowacyjnych instrumentów finansowych, w tym łączenia dotacji i pożyczek oraz mechanizmów podziału ryzyka, takich jak instrument gwarancji kredytowej dla projektów transeuropejskiej sieci transportowej, mechanizm finansowania opartego na podziale ryzyka i instrumenty polityki spójności (JEREMIE, JESSICA, JASPERS i JASMINE), aby osiągnąć konkretny cel polityki; uważa, że Unia powinna podjąć działania szczególnie w celu zwiększenia wykorzystania funduszy UE jako katalizatora w kontekście przyciągania dodatkowych środków ze strony EBI, EBOR, innych międzynarodowych instytucji finansowych oraz sektora prywatnego;

Środa, 8 czerwca 2011 r.

26. w związku z tym wzywa Komisję do zaproponowania środków w celu rozszerzenia systemu innowacyjnego finansowania po dokonaniu dokładnej oceny potrzeb w zakresie inwestycji publicznych i prywatnych oraz zgodnie z metodologią dotyczącą koordynacji finansowania z różnych źródeł; wzywa państwa członkowskie do dopilnowania, by ich krajowe ramy prawne umożliwiały wdrażanie tych systemów; wzywa zatem do znacznego wzmocnienia ram regulacyjnych, budżetowych i operacyjnych tych mechanizmów w celu zapewnienia ich skuteczności pod względem wspierania inwestycji, zrównoważonego rozwoju i właściwego wykorzystywania zasobów UE oraz zagwarantowania odpowiedniego monitorowania, sprawozdawczości i odpowiedzialności; podkreśla ponadto potrzebę dopilnowania, by podstawowe ryzyko zostało określone ilościowo i należyście uwzględnione;

27. odnotowuje historyczne trudności ze znalezieniem inwestorów prywatnych w przypadku zakrojonych na dużą skalę projektów UE; uznaje, że kryzys finansowy zniechęcił inwestorów prywatnych do finansowania projektów UE i ukazał potrzebę odbudowania wystarczającego zaufania, aby duże projekty inwestycyjne mogły pozyskać potrzebne im wsparcie; podkreśla, że wsparcie z budżetu UE będzie potrzebne, zarówno w krótkim, jak i dłuższym okresie, do pozyskania i wykorzystania funduszy prywatnych na rzecz projektów leżących w interesie UE, zwłaszcza projektów wnoszących europejską wartość dodaną, które są opłacalne pod względem gospodarczym, ale nie są uważane za opłacalne handlowo;

28. w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę wprowadzenia obligacji projektowych w ramach strategii „Europa 2020” jako mechanizmu podziału ryzyka wraz z Europejskim Bankiem Inwestycyjnym (EBI) zapewniającego dodatkowe wsparcie z budżetu UE, który powinien stanowić dźwignię dla funduszy UE i zapewnić dodatkowe zainteresowanie ze strony inwestorów prywatnych, jeżeli chodzi o udział w priorytetowych projektach UE zgodnie celami strategii „Europa 2020”; wzywa Komisję do przedstawienia pełnego wniosku dotyczącego obligacji projektowych UE, opartego na doświadczeniach w zakresie stosowania wspólnych instrumentów UE i EBI, oraz do uwzględnienia jasnych i przejrzystych kryteriów dotyczących kwalifikowalności i wyboru projektów; przypomina, że projekty leżące w interesie UE, które generują niewielki dochód, będą nadal wymagały finansowania przez dotacje; jest zaniepokojony, że ograniczenia w budżecie UE mogłyby osłabić dodatkowe wsparcie dla nowych inicjatyw;

29. ponownie podkreśla potrzebę zapewnienia jak największej przejrzystości i kontroli demokratycznej w przypadku innowacyjnych instrumentów i mechanizmów finansowych z udziałem budżetu UE; wzywa Komisję do przedstawienia propozycji ram wdrażania i kwalifikowalności przedsięwzięć, która zostałaby przyjęta w drodze zwykłej procedury ustawodawczej i która zapewniłaby stały przepływ informacji i udział władzy budżetowej w odniesieniu do korzystania z tych instrumentów w całej Unii, co umożliwi Parlamentowi zweryfikowanie, czy jego priorytety polityczne są realizowane, a także lepszą kontrolę Europejskiego Trybunału Obrachunkowego nad takimi instrumentami;

Zapewnienie należytego zarządzania finansami

30. uważa, że poprawa realizacji i jakości wydatków powinna stanowić podstawową zasadę optymalnego wykorzystania budżetu UE oraz przygotowywania programów i działań po 2013 r. oraz zarządzania nimi;

31. podkreśla ponadto, że przy opracowywaniu programów wydatków należy kłaść największy nacisk na takie zasady jak jasność celów, pełna zgodność ze wspólnotowym dorobkiem prawnym i komplementarność instrumentów i działań, harmonizacja i uproszczenie zasad dotyczących kwalifikowalności i realizacji, przejrzystość oraz pełna i uzgodniona odpowiedzialność; podkreśla znaczenie sporządzania budżetu z uwzględnieniem aspektu płci jako narzędzia prawidłowego zarządzania w celu zwiększenia efektywności i uczciwości;

32. podkreśla w szczególności, że uproszczenie zasad i procedur powinno być najważniejszym przekrojowym priorytetem oraz jest przekonany, że pod tym względem zasadniczą rolę powinien pełnić przegląd rozporządzenia finansowego;

Środa, 8 czerwca 2011 r.

33. podkreśla, że poprawę zarządzania finansami w Unii trzeba wesprzeć dokładnym monitorowaniem postępów osiągniętych w Komisji i państwach członkowskich; domaga się, aby państwa członkowskie przyjęły odpowiedzialność za właściwe wykorzystanie i zarządzanie funduszami UE oraz wydawanie na odpowiednim szczeblu politycznym rocznych oświadczeń krajowych w sprawie wykorzystania funduszy UE;

34. podkreśla konieczność ustosunkowania się do trendu rosnącego poziomu niespłaconych zobowiązań (RAL); przypomina, że według Komisji na koniec 2013 r. kwota RAL wyniesie 217 miliardów euro; odnotowuje, że pewien poziom RAL jest nieunikniony przy realizacji programów wieloletnich, podkreśla jednak, że występowanie niespłaconych zobowiązań z definicji wiąże się z koniecznością dokonania odpowiednich płatności; w związku z tym nie zgadza się z podejściem Rady, aby decyzję o poziomie płatności podejmować a priori, bez uwzględnienia dokładnej oceny rzeczywistych potrzeb; dlatego w ramach corocznej procedury budżetowej w następnych WRF zrobi, co w jego mocy, aby zredukować rozbieżności między zobowiązaniami a wypłatami środków, odpowiednio zwiększając poziom płatności;

35. zdecydowanie uważa, że do poprawy jakości zarządzania funduszami UE i ich kontroli przez państwa członkowskie konieczna jest ocena mocnych i słabych stron systemów zarządzania i kontroli państw członkowskich w poszczególnych dziedzinach polityki; uważa ponadto, że lepsze zarządzanie, mniejsza biurokracja i większa przejrzystość oraz lepsze kontrole, a nie większa ich liczba, są niezbędne do zwiększenia efektywności i skuteczności funduszy UE, także w kontekście ich wskaźnika absorpcji; w związku z tym uważa, że należy znaleźć równowagę między poziomem kontroli a jej kosztem;

36. podkreśla znaczenie pewności prawa i ciągłości budżetowej dla skutecznej realizacji wieloletnich strategii politycznych i programów; uważa zatem, że nie należy zmieniać przepisów w trakcie okresów programowania bez należytego uzasadnienia i odpowiedniej oceny wpływu, ponieważ może to spowodować większe koszty transformacji, wolniejszą realizację i rosnące ryzyko błędów;

37. podkreśla, że zdolności instytucjonalne są jednym z najważniejszych elementów przyczyniających się do pomyślnego rozwoju, realizacji i monitorowania polityk Unii; w związku z tym uważa, że wzmocnienie zdolności instytucjonalnych i administracyjnych na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym mogłoby pomóc w dokonaniu dostosowań strukturalnych i przyczynić się do sprawnej i udanej absorpcji środków UE;

Część III: Priorytety polityczne

38. przypomina, że wejście w życie Traktatu z Lizbony wzmacnia politykę Unii i nadaje jej znaczące nowe prerogatywy, w szczególności w dziedzinie działań zewnętrznych, sportu, przestrzeni kosmicznej, zmiany klimatu, energetyki, turystyki i ochrony ludności; podkreśla, że wymaga to dostatecznych środków finansowych; przypomina w tym kontekście o art. 311 TFUE, który wymaga, by Unia sama pozyskiwała środki niezbędne do osiągnięcia jej celów i do prowadzenia jej polityk;

Budżet wspierający cele strategii „Europa 2020”

39. uważa, że strategia „Europa 2020” powinna być głównym politycznym punktem odniesienia dla następnych WRF; jednocześnie utrzymuje, że strategia „Europa 2020” nie stanowi uniwersalnej strategii obejmującej wszystkie dziedziny polityki Unii; podkreśla, że inne polityki oparte na Traktacie i dążące do osiągnięcia innych celów muszą zostać należycie odzwierciedlone w następnych WRF;

Środa, 8 czerwca 2011 r.

40. jest zdania, że strategia „Europa 2020” powinna pomóc UE wyjść z kryzysu i wzmocnić ją przez poprawę warunków dla innowacji, badań i rozwoju, osiągnięcie założeń UE w zakresie zmiany klimatu i energii, zwiększenie poziomów edukacji i wspieranie integracji społecznej, w szczególności poprzez ograniczanie ubóstwa, a także przez zwiększenie wydatków na te cele; zauważa, że strategia „Europa 2020” ma odnosić się nie tylko do krótkoterminowego wzrostu gospodarczego i stabilności finansowej, lecz także do strukturalnego przejścia w dłuższym okresie na ścieżkę bardziej zrównoważonego rozwoju bazującego na efektywniejszym wykorzystaniu zasobów;

41. uważa, że obecna treść strategii „UE 2020” – obejmująca m.in. nadrzędne cele i inicjatywy przewodnie, przeszkody i wskaźniki – ma wciąż bardzo ogólny charakter i wzywa Komisję do przedłożenia bardziej szczegółowych propozycji; uważa ponadto, że ponowne uruchomienie jednolitego rynku jest zasadniczym elementem strategii „Europa 2020”, który zwiększa synergię między różnymi inicjatywami przewodnimi; podkreśla, że cele tej strategii można zrealizować wyłącznie dzięki konkretnym zobowiązaniom ze strony państw członkowskich w ramach ich krajowych programów reform, strategii politycznych o sprawdzonych mechanizmach wdrażania oraz konkretnym i spójnym wnioskom ustawodawczym;

42. podkreśla ponadto, że strategia „Europa 2020” może zyskać wiarygodność tylko wtedy, gdy zapewniona zostanie spójność między jej celami i przeznaczanymi na nie środkami na poziomie krajowym i europejskim; uważa, że następne WRF powinny odzwierciedlać ambicje strategii „Europa 2020” oraz jest zdecydowany pracować z Komisją i państwami członkowskimi, aby przygotować wiarygodne ramy finansowania zapewniające w szczególności odpowiednie finansowanie inicjatyw przewodnich i głównych celów; w tym kontekście stwierdza, że konieczne jest precyzyjne określenie zadań, zasobów i obowiązków oraz ich zsynchronizowanie między Unią a jej państwami członkowskimi, uwzględniając władze lokalne i regionalne; wzywa Komisję do sprecyzowania budżetowego wymiaru inicjatyw przewodnich, ponieważ te priorytetowe plany działań dotyczą wszystkich polityk finansowanych z budżetu UE;

43. ostrzega, że opracowanie dziesięcioletniej strategii „Europa 2020” wymaga dostatecznej elastyczności budżetowej, aby zapewnić odpowiednie dopasowanie środków budżetowych do zmieniających się okoliczności i priorytetów;

Budżet wspierający zarządzanie gospodarcze

44. zwraca uwagę na fakt, że w ramach obecnego europejskiego mechanizmu stabilizacji finansowej z marginesu między pułapem zasobów własnych a wydatkami ujętymi w budżecie rocznym trzeba pokryć gwarancje udzielone na zabezpieczenie pożyczki o wartości do 60 mld EUR; zwraca uwagę na dodatkowe zobowiązania uzgodnione w kontekście średnioterminowej pomocy finansowej dla państw członkowskich nienależących do strefy euro, którą trzeba będzie zapewnić z tego samego marginesu;

45. apeluje o to, by europejski okres oceny zapewniał lepszą koordynację budżetową i synergii między Unią a państwami członkowskimi, co zwiększy europejską wartość dodaną; apeluje o to, by europejski okres oceny również zwiększał koordynację gospodarczą między państwami członkowskimi zgodnie z zasadą metody wspólnotowej, zapewniając strefie euro i państwom, które pragną do niej przystąpić, lepsze zarządzanie gospodarcze, zmniejszając w ten sposób potrzebę korzystania z mechanizmu stabilizacji finansowej; uważa, że europejski okres oceny powinien koncentrować się na zwiększeniu synergii między europejskimi i krajowymi inwestycjami publicznymi;

46. odnotowuje koncepcję zakładającą, że po 2013 r. europejski mechanizm stabilności (ESM) będzie zorganizowany wyłącznie w międzyrządowy sposób; wyraża zaniepokojenie z powodu takiego rozwoju sytuacji i zwraca uwagę na brak kontroli, odpowiedzialności demokratycznej, a także wdrażania w podejściu międzyrządowym; podkreśla konieczność uwzględnienia metody wspólnotowej w odniesieniu do europejskiego mechanizmu stabilności; przypomina, że budżet UE zapewnia państwom członkowskim gwarancje pożyczek w ramach europejskiego mechanizmu stabilizacji finansowej, a także średnioterminową pomoc finansową w ramach instrumentu wsparcia bilansu płatniczego państw członkowskich nienależących do strefy euro;

Środa, 8 czerwca 2011 r.

47. przypomina, że waluta europejska została utworzona bez rzeczywistej konwergencji gospodarczej między państwami chcącymi ją wprowadzić i przy braku wystarczająco dużego budżetu Unii w kontekście dostosowania się do własnej waluty; uważa, że taki budżet wymagałby zastąpienia znaczącej części obecnych wydatków państw członkowskich wydatkami Unii, tak aby w należyty sposób uwzględnić metodę wspólnotową oraz zapewnić strefie euro i UE stabilność budżetową niezbędną dla przezwyciężenia kryzysu zadłużenia; zwraca się do Komisji o zbadanie możliwego wpływu systemu euroobligacji na budżet UE;

Wiedza na rzecz wzrostu

Badania naukowe i innowacje

48. odnotowuje znaczenie badań i innowacji w kontekście szybszego przechodzenia na zrównoważoną, wiodącą gospodarkę opartą na wiedzy; w związku z tym uważa, że następne wieloletnie ramy finansowe powinny przewidywać większą koncentrację środków budżetowych na obszarach, które stymulują wzrost gospodarczy i konkurencyjność, takich jak badania i innowacje, zgodnie z zasadami europejskiej wartości dodanej i doskonałości;

49. wyraża zdecydowane przekonanie, że wartość dodana coraz częstszego łączenia krajowych wydatków na badania i innowacje w ramach budżetu UE w celu osiągnięcia niezbędnej masy krytycznej i ekonomii skali przyniesie lepsze skutki, a także ograniczy powielanie i marnotrawienie skromnych funduszy;

50. uważa, że potrzebne są wspólne wysiłki publiczne i prywatne, zarówno na szczeblu europejskim, jak i krajowym, aby osiągnąć określony w strategii „Europa 2020” cel, którym jest przeznaczenie 3 % produktu krajowego brutto na wydatki na badania naukowe i rozwój, aby stworzyć europejską przestrzeń badawczą i „Unię innowacji”; wzywa instytucje UE i państwa członkowskie do uzgodnienia bez dalszych opóźnień konkretnego planu działania w sprawie realizacji tego celu i wskazuje na ogromne, wynoszące ok. 130 miliardów euro rocznie, zobowiązania ekonomiczne, z jakimi będzie się on wiązał zarówno w kontekście budżetu UE, jak i budżetów krajowych oraz dwa razy tyle w kontekście sektora prywatnego;

51. uważa, że fundusze publiczne przeznaczone na badania i rozwój należy znacznie zwiększyć, gdyż inwestycje publiczne często stanowią bodziec dla inwestycji prywatnych; podkreśla potrzebę zwiększenia, pobudzenia i zagwarantowania finansowania badań naukowych, rozwoju i innowacji w Unii poprzez znaczne zwiększenie od 2013 r. odpowiednich wydatków, a zwłaszcza wydatków na ósmy ramowy program badań; podkreśla w związku z tym, że polityka spójności odegrała w obecnym okresie programowania rolę katalizatora dla zwiększenia inwestycji w badania i rozwój oraz wzywa do utrzymania i wzmocnienia takiej tendencji w kolejnym okresie programowania;

52. podkreśla, że zwiększeniu środków musi towarzyszyć radykalne uproszczenie procedur finansowania; wyraża szczególne zaniepokojenie niewielkim wykorzystaniem funduszy UE przez europejską wspólnotę naukową i wzywa Komisję do nieustawiania w wysiłkach mających na celu pogodzenie wniosków dotyczących redukcji obciążenia administracyjnego i uproszczenia dostępu do strumieni finansowania w przypadku badaczy, MŚP i organizacji społeczeństwa obywatelskiego przy jednoczesnym utrzymaniu wystarczającej kontroli budżetowej; wskazuje na konieczność zwolnienia MŚP z niektórych wymogów administracyjnych, zmniejszając biurokrację i zachęcając do innowacyjności poprzez łatwiejszy dostęp do finansowania;

53. apeluje o ściślejsze powiązanie podstawowych badań naukowych i innowacyjności przemysłu oraz innowacyjności i procesu wytwarzania; przypomina w szczególności, że jeden z głównych problemów badań w UE i programów innowacji polega na tym, że ich wyniki nie są skutecznie przekazywane na rynek, i podkreśla znaczenie utworzenia zachęt do komercjalizacji produktów w dziedzinie badań i rozwoju, zwłaszcza dzięki łatwiejszemu dostępowi do finansowania; podkreśla w związku z tym znaczenie różnych funduszy płynnie ze sobą współdziałających i wzywa Komisję do wprowadzenia niezbędnych dostosowań tak, aby poszczególne fundusze wzajemnie się uzupełniały;

Środa, 8 czerwca 2011 r.

54. przypomina, że osiągnięcie celów UE dotyczących klimatu i energii wymaga znacznego zwiększenia wysiłków w dziedzinie badań i rozwoju, zwłaszcza w odniesieniu do badań w zakresie ochrony środowiska, efektywności energetycznej i technologii opartych na odnawialnych źródłach energii; uważa ponadto, że Europa może utrzymać pozycję lidera w dziedzinie ekologicznych technologii tylko wtedy, gdy będzie wspierana odpowiednimi wysiłkami w dziedzinie badań;

55. uważa, że innowacyjne przedsiębiorstwa europejskie potrzebują nie tylko dotacji, lecz również lepszego prawodawstwa, lepszego dostępu do bazy naukowej oraz lepszego i bardziej różnorodnego dostępu do funduszy, od grantów po kredyty i inwestycje kapitałowe; wzywa wobec tego państwa członkowskie i Komisję do stworzenia odpowiednich warunków na szczeblu krajowym i europejskim, które umożliwią sektorowi prywatnemu zwiększenie udziału w inwestycjach w badania i rozwój; podkreśla potrzebę usprawnienia partnerstw publiczno-prywatnych w tym obszarze poprzez zmniejszenie biurokracji i uproszczenie obowiązujących procedur; w tym kontekście zwraca uwagę na istotną rolę, którą powinien odgrywać EBI oraz EFI i uważa w szczególności, że należy rozszerzyć zakres instrumentów umożliwiających stały podział ryzyka oferowanych przez EBI w ramach mechanizmu finansowania opartego na podziale ryzyka, zwłaszcza w celu wspierania MŚP;

56. podkreśla, że innowacja to jeden z kluczowych priorytetów w strategii „Europa 2020”; przyznaje, że Europejski Instytut Innowacji i Technologii potencjalnie stanowi główną siłę napędową trwałego wzrostu i konkurencyjności UE, jako że pobudza on wiodące światowe innowacje, oraz wzywa do powiększenia i odpowiedniego finansowania wspólnot wiedzy i innowacji; podkreśla znaczenie Europejskiej Rady ds. Badań Naukowych, jeśli chodzi o zapewnienie najnowszej wiedzy niezbędnej przyszłym innowatorom i wsparcie pomysłów badawczych obciążonych wysokim ryzykiem; podkreśla ponadto potrzebę opracowania długoterminowych strategii finansowych w celu zapewnienia finansowania zakrojonych na dużą skalę projektów w dziedzinie badań i rozwoju;

Przemysł i MŚP

57. podkreśla, że silna i zróżnicowana podstawa przemysłowa ma kluczowe znaczenie dla osiągnięcia celu polegającego na utworzeniu konkurencyjnej, zrównoważonej i sprzyjającej integracji społecznej gospodarki europejskiej; przypomina, że MŚP są głównymi motorami wzrostu gospodarczego, konkurencyjności, innowacyjności i zatrudnienia oraz uznaje ich istotną rolę w zapewnieniu ożywienia i pobudzenia zrównoważonej gospodarki UE; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje fakt, że strategia „Europa 2020” kładzie nacisk na politykę innowacyjności i politykę przemysłową, w szczególności poprzez inicjatywy przewodnie „Unia innowacji” i „Zintegrowaną politykę przemysłową w erze globalizacji”, oraz podkreśla potrzebę zwiększenia działań istotnych dla MŚP w ramach innych inicjatyw przewodnich;

58. apeluje o to, by MŚP i przedsiębiorcy znaleźli się w centrum strategii „Europa 2020”; w związku z tym domaga się, aby w następnych WRF zapewniono większe wsparcie dla wszystkich programów i instrumentów mających na celu wsparcie MŚP, w szczególności programu na rzecz konkurencyjności i innowacji oraz programu Small Business Act, jak również poprzez wykorzystanie funduszy strukturalnych; proponuje lepsze łączenie w budżecie UE instrumentów wspólnotowych i funduszy na rzecz MŚP; podkreśla ponadto konieczność większej dostępności i dostosowania instrumentów finansowych do potrzeb MŚP, między innymi poprzez większy nacisk na mikrofinansowanie i instrumenty finansowe typu mezzanine, przedłużenie i rozszerzenie instrumentów gwarancji w ramach tego programu oraz mechanizmu finansowania opartego na podziale ryzyka w ramowym programie badań;

Agenda cyfrowa

59. uważa, że UE powinna odegrać wiodącą rolę w tworzeniu i umacnianiu roli technologii informacyjno-komunikacyjnych oraz otwartych standardów w zakresie innowacji; podkreśla potrzebę rozwijania swobodnego obiegu treści i wiedzy, tzw. „piątej swobody”; podkreśla znaczenie zapewnienia szybkiej realizacji agendy cyfrowej Unii i stałych wysiłków na rzecz osiągnięcia do 2020 r. celu zakładającego zapewnienie wszystkim obywatelom UE dostępu do szerokopasmowego internetu, również w mniej rozwiniętych regionach;

Środa, 8 czerwca 2011 r.

Przestrzeń powietrzna i kosmiczna

60. uważa, że działalność kosmiczna stanowi podstawę innowacji i działalności przemysłowej, wysoko wykwalifikowanych zawodów, poprawy dobrobytu i bezpieczeństwa obywateli; stoi na stanowisku, że logiczne jest, iż na rozwój nowo stworzonej polityki kosmicznej należałoby przeznaczyć odpowiednie fundusze; podkreśla strategiczne znaczenie dużych projektów w tej dziedzinie: europejskich globalnych systemów nawigacji satelitarnej (Galileo i europejski system wspomagania satelitarnego), programu globalnego monitoringu środowiska i bezpieczeństwa (GMES) oraz europejskiego systemu zarządzania ruchem lotniczym nowej generacji (SESAR), co umożliwi utworzenie jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej; podkreśla, że ze względu na długie cykle wdrożeniowe oraz na inwestycje kapitałowe już przeznaczone na te projekty niezbędne są dostateczne i spójne zobowiązania finansowe we wszystkich okresach planowania;

Właściwe umiejętności niezbędne pracownikom w przyszłości

61. podkreśla, że zaniechanie odpowiedniego inwestowania w edukację i uczenie się przez całe życie w perspektywie krótkoterminowej mogłoby spotęgować i wydłużyć kryzys, gdyż obywatele nie będą dysponować umiejętnościami wymaganymi do wykonywania pracy w nowej gospodarce opartej na wiedzy; podkreśla zatem pilną potrzebę wspierania przez UE inwestycji publicznych w tych obszarach; przypomina, że wskaźnik osób przedwcześnie kończących naukę i ograniczony dostęp do szkolnictwa średniego i wyższego stanowią podstawowe przyczyny powstawania wysokiej stopy długoterminowego bezrobocia i nie sprzyjają spójności społecznej; uważa wobec tego, iż zachodzi bezwzględna konieczność umocnienia związku między edukacją, badaniami i rozwojem oraz zatrudnieniem;

62. podkreśla znaczenie odpowiednio finansowanych programów edukacji, mobilności młodych ludzi, szkoleń i uczenia się przez całe życie, wspierania równouprawnienia, a także środków zmierzających do wprowadzenia dostosowań na rynku pracy, jako że wniosłyby one istotny wkład w walkę z przedczesnym kończeniem nauki oraz z bezrobociem i w osiągnięcie nadrzędnych celów strategii „Europa 2020”; uważa, że przejście w kierunku zrównoważonego społeczeństwa w najbliższych latach oznacza należyte uwzględnienie znaczenia wspierania nowych zielonych miejsc pracy, gdyż niezbędne w tym celu będą nowe szkolenia;

63. wyraża pogląd, że inicjatywa przewodnia dotycząca nowych umiejętności i miejsc pracy powinna umożliwić szerszą koncentrację na grupach i osobach najbardziej zagrożonych, które napotykały trudności w dostępie do rynku pracy, jak np. Romowie; podkreśla kluczową rolę Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS) w realizacji celów społecznych i celów w dziedzinie zatrudnienia przewidzianych w strategii „Europa 2020”; w związku z tym jest zdania, że EFS należy traktować jako priorytet polityczny oraz odpowiednio finansować; opowiada się za bardziej strategicznym wykorzystywaniem EFS na promowanie równości kobiet i mężczyzn, dostępu do rynku pracy i powrotu na rynek pracy, walkę z bezrobociem, ubóstwem, wykluczeniem społecznym i wszelkimi formami dyskryminacji;

Spójność na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia

64. podkreśla europejską wartość dodaną polityki spójności, ponieważ polityka ta stanowi ugruntowany mechanizm zapewniający wzrost gospodarczy i zatrudnienie, główne narzędzie konwergencji, trwałego wzrostu i solidarności oraz od kilkudziesięciu lat jedną z najważniejszych, najwidoczniejszych i najskuteczniejszych dziedzin polityki Unii; wskazuje jednak na fakt, że nowoczesna polityka spójności musi doprowadzić do szeregu reform strukturalnych, w szczególności w dziedzinie uproszczenia, sprostać najważniejszym wyzwaniom, w obliczu których stoi Unia, oraz promować synergię z innymi praktycznymi politykami i instrumentami; wyraża przekonanie, że polityka spójności UE nadal powinna być polityką ogólnounijną, zapewniającą dostęp do zasobów, doświadczeń i pomocy wszystkim regionom UE;

65. przypomina, że znaczenie polityki spójności wzrosło z wejściem w życie Traktatu z Lizbony i umocowaniem w nim spójności terytorialnej; w tym kontekście uważa, że należy wzmocnić wszystkie formy współpracy terytorialnej (współpracy transgranicznej, transnarodowej i międzyregionalnej); podkreśla, że należy również uwzględnić współpracę i strategię makroregionalne;

Środa, 8 czerwca 2011 r.

66. podkreśla główną rolę, którą polityka spójności odgrywa w osiągnięciu celów strategii „Europa 2020”, i wyraża pogląd, że należyta autonomiczna polityka spójności jest warunkiem wstępnym pomyślnej realizacji tej strategii; podkreśla, że ze względu na swój przekrojowy charakter polityka spójności znacząco przyczynia się do realizacji wszystkich trzech priorytetów strategii „Europa 2020”, tj. inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego integracji społecznej, oraz że powinno to być odzwierciedlone w strukturze następnych WRF poprzez odrzucenie jakiegokolwiek fragmentacji tej polityki na różne działy lub poddziały; przypomina jednak, że polityka spójności UE ma własną misję do spełnienia oraz własne cele do osiągnięcia, które zostały określone w art. 174 TFUE i które wykraczają poza strategię „Europa 2020”; podkreśla, że należy je uwzględnić w kolejnym okresie programowania, zwłaszcza biorąc pod uwagę trwałą potrzebę osiągnięcia w Unii konwergencji gospodarczej, społecznej i terytorialnej;

67. podkreśla, że skuteczna i wzmocniona polityka spójności wymaga odpowiedniego finansowania, i że kwoty jej przydzielone w obecnym okresie programowania powinny przynajmniej zostać utrzymane w następnym okresie w celu zwiększenia starań na rzecz zmniejszenia różnic w zakresie rozwoju regionalnego pomiędzy regionami UE; w tym kontekście ponawia swój postulat dotyczący tego, aby w następnych WRF środki niewykorzystane lub umorzone w ramach funduszy spójności pozostały w budżecie UE, a nie były zwracane państwom członkowskim; przypomina swoje stanowisko, zgodnie z którym PKB na jednego mieszkańca musi pozostać głównym kryterium określania warunków kwalifikowalności do otrzymania pomocy w ramach polityki regionalnej;

68. uważa, że państwa członkowskie i regiony powinny skoncentrować środki UE i środki krajowe na niewielkiej liczbie priorytetów i projektów o prawdziwie europejskim znaczeniu, takich jak badania i rozwój oraz innowacje, odpowiadających konkretnym wyzwaniom, w obliczu których same stoją; w tym kontekście zwraca się do Komisji o przygotowanie konkretnych wniosków w celu zapewnienia większej koncentracji tematycznej funduszy spójności na priorytetach strategii „Europa 2020” i uważa, że należy wprowadzić system w większym stopniu ukierunkowany na wyniki niż obecny system przydzielania środków, jednocześnie należycie uwzględniając charakterystyczne dla poszczególnych regionów potrzeby i priorytety; w tym zakresie z zadowoleniem przyjmuje zamiar Komisji dotyczący uzgodnienia z poszczególnymi państwami członkowskimi i ich regionami lub bezpośrednio z regionami – w kontekście umów w sprawie partnerstwa na rzecz rozwoju i inwestycji oraz programów operacyjnych – szczegółowych warunków i zasad służących osiągnięciu ustalonych celów;

69. jest głęboko przekonany o znaczeniu zintegrowanego podejścia politycznego i uważa, że wszystkie odnoszące się do danego sektora inwestycje w następnych WRF muszą być skoordynowane z inwestycjami podejmowanymi w ramach polityki spójności; z tego względu podkreśla potrzebę poprawy koordynacji, zmniejszenia niepotrzebnego dublowania i tworzenia większej synergii między EFRR, EFS, Funduszem Spójności, EFRROW i Europejskim Funduszem Rybackim (EFR); podkreśla również konieczność unikania powielania i potrzebę poprawy koordynacji pomiędzy Europejskim Funduszem Dostosowania do Globalizacji oraz EFS; w związku z tym uważa, że utworzenie wspólnych ram strategicznych określających wspólne priorytety inwestycyjne w przypadku wszystkich tych funduszy jest istotnym krokiem w tym kierunku; uważa ponadto, że koordynacja musi odbywać się na wszystkich poziomach kształtowania polityki, począwszy od planowania strategicznego do realizacji; jest przekonany, że EFS musi pozostać integralnym elementem polityki spójności na wszystkich etapach jej programowania i wdrażania oraz zarządzania nią;

70. uważa, że obszary miejskie – jako miejsca o dużej koncentracji wyzwań (bezrobocie, wykluczenie społeczne, degradacja środowiska naturalnego, migracja) – mogą odgrywać istotną rolę w rozwoju regionalnym i przyczyniać się do niwelowania nierówności ekonomicznych i społecznych w praktyce; w związku z tym podkreśla konieczność widocznego i bardziej ukierunkowanego podejścia do miejskiego wymiaru polityki spójności przy zapewnieniu zrównoważonych warunków rozwoju synergii między obszarami miejskimi, podmiejskimi i wiejskimi;

71. uznaje, że zgodnie z Traktatem szczególną uwagę należy poświęcić obszarom wiejskim, obszarom podlegającym przemianom przemysłowym oraz regionom, w których występują przeszkody naturalne lub demograficzne o charakterze poważnym lub trwałym, takim jak najbardziej wysunięte na północ regiony

Środa, 8 czerwca 2011 r.

o bardzo niskiej gęstości zaludnienia, wyspy, regiony transgraniczne i górskie, a także najbardziej oddalone regiony; jest przekonany, że zasoby i potencjał, którymi dysponują te regiony, mogą odgrywać ważną rolę w przyszłej konkurencyjności Unii Europejskiej; podkreśla w związku z tym, że obszary, które muszą sprostać wyzwaniom, należy uwzględnić również w przyszłych WRF; uważa, że należy opracować specjalną strategię na rzecz tych regionów, które borykają się z niekorzystnymi warunkami, jak określono w rezolucji PE z dnia 22 września 2010 r.;

72. przypomina, że jedno z głównych zastrzeżeń wobec polityki spójności dotyczy złożoności przepisów; z naciskiem podkreśla znaczenie finansowania krzyżowego oraz uproszczenia przepisów i procedur dotyczących tej polityki, zmniejszenia stopnia złożoności i obciążeń administracyjnych oraz bardziej przejrzystszego i skuteczniejszego przydzielania środków miastom, gminom i regionom; podkreśla, że systemy audytowe i kontrolne powinny spełniać najwyższe normy, aby można było wykrywać i bezzwłocznie karać nadużycia; podkreśla, że zgodnie z zasadą proporcjonalności częstotliwość kontroli powinna zależeć od ryzyka wystąpienia nieprawidłowości;

73. wzywa do poprawy systemów monitorowania i oceny pod względem ich wdrożenia; podkreśla, że zasada partnerstwa powinna odegrać w tej poprawie kluczową rolę oraz że należy ją zaktualizować w kontekście upraszczania przepisów; uważa, że opracowanie konkretnych i wymiernych wskaźników rezultatów należy uważać za podstawę pomiaru faktycznych postępów w zakresie osiągnięcia uzgodnionych celów; z zadowoleniem przyjmuje propozycje Komisji dotyczące oceny ex ante, oceny bieżącej i oceny wpływu poszczególnych programów operacyjnych; przypomina, że inne zasady polityki spójności, takie jak zasada współfinansowania, wielopoziomowe sprawowanie rządów, podejście oddolne, uwzględnianie aspektu płci i dodatkowość, wykazały swoje znaczenie i powinny zostać utrzymane w następnych WRF;

74. wzywa Komisję do ustanowienia na czas następnego okresu programowania pośredniej kategorii regionów, których PKB na mieszkańca wynosi pomiędzy 75 % a 90 % PKB UE, w celu nadania im wyraźniejszego statusu oraz zwiększenia bezpieczeństwa ich rozwoju; zwraca się do Komisji o udzielenie dalszych informacji na temat budżetowych konsekwencji tego rodzaju opcji; wzywa również Komisję do przygotowania konkretnych wniosków w celu zwiększenia równości pomiędzy tymi regionami i innymi regionami na takim samym poziomie rozwoju; podkreśla, że tych przejściowych środków na następny okres programowania dla regionów nieobjętych już celem konwergencji i dla regionów, których PKB na mieszkańca wynosi pomiędzy 75 % a 90 % średniej UE, nie należy ustanawiać kosztem regionów objętych celami konwergencji (Cel 1) i konkurencyjności (Cel 2) lub celem europejskiej współpracy terytorialnej (Cel 3);

75. przestrzega przed uzależnieniem wydatkowania funduszy spójności od sankcji nakładanych w ramach warunków makroekonomicznych związanych z paktem stabilności i wzrostu, ponieważ byłoby to sprzeczne z samymi celami, do których ma dążyć polityka spójności, a mianowicie z celem polegającym na zniwelowaniu różnic regionalnych; dlatego podkreśla potrzebę zwiększenia zakresu monitoringu w celu zapewnienia wykorzystania funduszy strukturalnych zgodnie z prawem unijnym oraz z zamierzonymi celami;

76. wyraża szczególne zaniepokojenie powolnym rozpoczynaniem programów operacyjnych na początku każdego okresu programowania, między innymi ze względu na pokrywanie się tej fazy z kończeniem poprzednich programów; zwraca uwagę na fakt, że problem ten musi zostać terminowo rozwiązany poprzez uwzględnienie czynników, które przyczyniają się do takich opóźnień; w tym celu wskazuje na potrzebę zapewnienia określonej ciągłości między okresami programowania, jeżeli chodzi o ustanawianie krajowych systemów i organów zarządzania i kontroli;

77. zachęca władze lokalne i regionalne do wykorzystywania na jak najszerzą skalę innowacyjnych instrumentów finansowych obejmujących między innymi fundusze obrotowe na działania zwiększające efektywność energetyczną; apeluje o uproszczenie takich instrumentów finansowych oraz poddanie ich większej kontroli demokratycznej;

Środa, 8 czerwca 2011 r.

Zarządzanie zasobami naturalnymi i trwały rozwój

Wspólna polityka rolna

78. stwierdza, że wspólna polityka rolna (WPR) powinna być również ukierunkowana na wnoszenie wkładu w realizację celów strategii „Europa 2020” oraz że obydwie filary WPR powinny wnieść w nią cenny i różnorodny wkład, wzajemnie się uzupełniając; podkreśla, że WPR jest silnie osadzona w Traktacie z Lizbony, który określa jej cele i zadania;

79. podkreśla, że podstawową funkcją zreformowanej WPR w obecnym kształcie jest gwarancja bezpieczeństwa żywnościowego Unii Europejskiej oraz globalnej podaży żywności w czasach rosnących cen żywności i niedostatku żywności na świecie przy jednoczesnym zapewnieniu różnorodnych dóbr publicznych poza rynkami rolnymi, takich jak utrzymanie produkcji na gruntach rolnych w całej Europie, kształtowanie różnorodności krajobrazów, zwiększanie różnorodności biologicznej i dobrostanu zwierząt, łagodzenie skutków zmiany klimatu, ochrona gleb i wody, przeciwdziałanie wyludnianiu się obszarów wiejskich, walka z ubóstwem i segregacją, zapewnienie zatrudnienia i usług świadczonych w interesie ogólnym na obszarach wiejskich, wspieranie bardziej zrównoważonej produkcji żywności oraz odnawialnych źródeł energii;

80. wzywa Komisję do przedstawienia wniosków dotyczących reformy WPR, które miałyby na celu bardziej skuteczny i efektywny przydział i wykorzystanie budżetu WPR, między innymi poprzez bardziej sprawiedliwą dystrybucję płatności bezpośrednich między państwa członkowskie, regiony i rolników dzięki zaostrzeniu warunków w taki sposób, aby dostarczane były dobra publiczne oczekiwane przez społeczeństwo, oraz dzięki bardziej ukierunkowanym płatnościom zapewniającym jak największy zysk osiągnięty za pomocą środków publicznych; podkreśla potrzebę utrzymania systemu dwóch filarów w ramach WPR oraz uproszczenia mechanizmów wdrażania;

81. popiera niezależność żywnościową krajów rozwijających się; przypomina o zobowiązaniu podjętym przez członków WTO podczas konferencji ministerialnej w Hongkongu w 2005 r. do osiągnięcia celu, jakim jest wyeliminowanie wszelkich form dopłat eksportowych; uważa, że nowa WPR musi być zgodna z unijną koncepcją spójnej polityki na rzecz rozwoju; podkreśla, że Unia nie może dalej korzystać z dopłat eksportowych do produktów rolnych i w dalszym ciągu musi koordynować wysiłki z najważniejszymi światowymi producentami rolnymi zmierzające do ograniczenia dotacji powodujących zakłócenia handlu;

82. utrzymuje, że zważywszy na szeroki zakres zadań i celów, których ma dotyczyć WPR, w następnym okresie programowania finansowego kwoty przydzielone na WPR w budżecie na rok 2013 powinny być co najmniej utrzymane na tym samym poziomie;

83. apeluje o większą koordynację Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW), Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) i pozostałych funduszy spójności i funduszy strukturalnych w celu wzmocnienia podejścia terytorialnego; zwraca się do Komisji o przedstawienie konkretnych propozycji, jak można by osiągnąć większą synergię w przypadku funduszy przeznaczonych na działalność niezwiązaną z rolnictwem w ramach EFRROW i innych odpowiednich instrumentów; oczekuje, że wydatki powiązane z ekonomiczną dywersyfikacją w regionach, gdzie rolnictwo traci znaczenie, wzrosną podczas kolejnych wieloletnich ram finansowych;

Rybołówstwo

84. podkreśla, że zasoby rybne stanowią dobro publiczne o istotnym znaczeniu dla globalnego bezpieczeństwa żywnościowego; zwraca uwagę, że sektor rybołówstwa i akwakultury oraz związana z nim działalność są często głównym źródłem utrzymania i zrównoważonego zatrudnienia w regionach przybrzeżnych, wyspowych i peryferyjnych; uważa, że zreformowana wspólna polityka rybołówstwa (WPRyb) będzie potrzebować odpowiednich środków finansowych po 2013 r., aby osiągnąć średnio- i długoterminowe cele (stabilny, zrównoważony i dochodowy sektor rybołówstwa), odzyskanie swych zasobów rybnych

Środa, 8 czerwca 2011 r.

i rozwiązanie problemów społecznych związanych z ograniczeniem nakładów połowowych; uznaje potrzebę lepszej koordynacji z polityką spójności; zwraca uwagę, że Europejski Fundusz Rybacki należy przeznaczyć na wsparcie zrównoważonych praktyk rybackich, zgodnie z zasadą maksymalnego podtrzymanego połowu, a także na ochronę ekosystemów morskich, przy jednoczesnym zwróceniu szczególnej uwagi na sektor łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego;

Środowisko naturalne, zmiana klimatu i wydajne wykorzystywanie zasobów

85. podkreśla, że UE powinna odgrywać główną rolę podczas transformacji w kierunku zrównoważonej gospodarki i promować przejście w kierunku zrównoważonego społeczeństwa, wraz z konkurencyjnym przemysłem europejskim i przystępnymi cenami energii, aby zagwarantować czyste i zdrowe otoczenie naturalne; podkreśla, że należy to osiągnąć między innymi poprzez ograniczenie zużycia energii we wszystkich sektorach, którego warunek wstępny stanowi sprawne działanie rynku wewnętrznego i infrastruktury, decentralizację dostaw energii, zwiększenie zużycia energii ze źródeł odnawialnych, poprawę ochrony różnorodności biologicznej i zapewnienie odporności ekosystemu;

86. podkreśla, że instrument finansowy na rzecz środowiska LIFE+ został pomyślnie wdrożony i dowiódł swojego znaczenia dla zapewnienia różnorodności biologicznej i ochrony środowiska; podkreśla konieczność kontynuowania dobrze zaopatrzonych finansowo programów na rzecz ochrony przyrody i różnorodności biologicznej, aby osiągnąć cele UE w dziedzinie ochrony środowiska, zwłaszcza cele LIFE+ i NATURA 2000;

87. podkreśla potrzebę przyjęcia podejścia horyzontalnego, łączącego środki mające na celu przeciwdziałanie zmianie klimatu i ograniczenie emisji gazów cieplarnianych – szczególnie środki oszczędzania energii – we wszystkich odpowiednich dziedzinach polityki, w tym w polityce zewnętrznej; jest przekonany, że dobrze wymierzone inicjatywy, takie jak warunkowość wydatków UE i prawodawstwo, są głównymi elementami pozwalającymi na osiągnięcie celów strategii „Europa 2020” w tej dziedzinie; w związku z tym uważa, że działania związane ze zmianą klimatu powinny zostać włączone do wszystkich odpowiednich sekcji wydatków, w tym wydatków zewnętrznych, oraz że dla nowych przedsięwzięć należy przeprowadzić ocenę oddziaływania na klimat; uważa, że większą część dochodu z europejskiego systemu handlu emisjami powinno się inwestować w łagodzenie zmian klimatu i innowacje w tej dziedzinie;

88. wyraża pogląd, że jednym z podstawowych celów strategii „Europa 2020” jest sprostanie wyzwaniu, którym jest osiągnięcie zrównoważonego rozwoju, poprzez wprowadzenie kryteriów środowiskowych i zwiększenie wydajności wykorzystywania zasobów i efektywności energetycznej w celu przeciwdziałania zmianie klimatu;

89. popiera zatem sugestię zawartą przez Komisję w przeglądzie budżetu dotyczącą wprowadzenia obowiązku wskazywania w przejrzysty sposób przypadków, w których programy sektorowe wspierały cele z zakresu klimatu i energetyki, określone jako 20/20/20, zawarte w strategii „Europa 2020”, i przyczyniły się do osiągnięcia celów inicjatywy przewodniej „Europa efektywnie korzystająca z zasobów”;

90. podkreśla globalną odpowiedzialność, jaką UE ponosi za uporanie się ze zmianą klimatu; przypomina, że zobowiązania wynikające z porozumienia kopenhaskiego i porozumienia z Cancún, których celem jest pomoc krajom rozwijającym się w przeciwdziałaniu zmianie klimatu, muszą być nowe oraz muszą uzupełniać istniejącą pomoc rozwojową przy jednoczesnym utrzymaniu odpowiedniego poziomu spójności między tymi dwoma rodzajami polityki; sugeruje opracowanie w tym celu nowego programu; ponownie podkreśla stanowisko Parlamentu Europejskiego w sprawie potrzeby utrzymania w ramach budżetu UE finansowania wszystkich europejskich strategii politycznych; apeluje o włączenie międzynarodowych zobowiązań UE w zakresie zmiany klimatu do budżetu UE w celu osiągnięcia maksymalnego efektu dźwigni w odniesieniu do zasobów wspólnotowych;

Środa, 8 czerwca 2011 r.

Energetyka

91. jest przekonany, że należy zwiększyć udział energetyki w następnych WRF; uważa, że głównymi priorytetami powinny być technologie związane z odnawialnymi źródłami energii, efektywność energetyczna i oszczędność energii, i wzywa do odpowiedniego zwiększenia funduszy UE w tych dziedzinach; wzywa Komisję do opracowania konkretnych poziomów odniesienia i dopilnowania, by uzgodnione cele zostały osiągnięte i mogły być monitorowane w ramach europejskiego okresu oceny koordynacji polityki oraz w oparciu o specjalne plany, takie jak plany krajowe na rzecz efektywności energetycznej;

92. podkreśla potrzebę zwiększenia finansowania badań naukowych, rozwoju technologicznego i demonstracji w dziedzinie energii w celu rozwoju zrównoważonej energii dostępnej dla wszystkich; wzywa do pełnej realizacji przyjętego już strategicznego planu w dziedzinie technologii energetycznych (plan SET), a także do odpowiedniego finansowania tego planu w okresie obowiązywania następnych WRF;

Europa połączona

93. ze względu na ogromne potrzeby finansowe w dziedzinie transportu i infrastruktury energetycznej oraz pozytywne efekty zewnętrzne tych przedsięwzięć, podkreśla potrzebę rozwinięcia ram regulacyjnych zachęcających do wspierania długoterminowych inwestycji publicznych i prywatnych w tej dziedzinie; domaga się opracowania innowacyjnych instrumentów finansowych we współpracy z inwestorami długoterminowymi;

Transeuropejskie sieci energetyczne

94. podkreśla konieczność priorytetowego traktowania kwestii wydajności energetycznej oraz odnawialnych źródeł energii przy podejmowaniu decyzji dotyczących finansowania infrastruktury energetycznej; wskazuje na pilną potrzebę modernizacji i unowocześnienia europejskiej infrastruktury energetycznej, tak aby stworzyć inteligentne sieci i zbudować połączenia międzysystemowe, które są niezbędne do utworzenia wewnętrznego rynku energii, dywersyfikacji źródeł i tras stanowiących połączenie z państwami trzecimi, zwiększenia bezpieczeństwa dostaw i udziału odnawialnych źródeł energii oraz osiągnięcia celów dotyczących energetyki i klimatu; przyjmuje do wiadomości, że w tej dziedzinie potrzebne są znaczne inwestycje szacowane na kwotę około 1 000 mld EUR, które należy zrealizować do 2020 r., szczególnie na zapewnienie zdolności przesyłowych, w tym nowych mocy produkcyjnych i inwestowanie w sieć przesyłu energii elektrycznej; zwraca uwagę, że wobec obecnie obowiązujących na świecie cen energii wymagane znaczne inwestycje mogą być finansowane głównie z sektora prywatnego; podkreśla potrzebę zmaksymalizowania wpływu funduszy europejskich i wykorzystania w jak największym stopniu szansy, jaką dają fundusze strukturalne i innowacyjne instrumenty finansowe, aby sfinansować kluczowe krajowe i transgraniczne projekty w dziedzinie infrastruktury energetycznej mające znaczenie priorytetowe w wymiarze europejskim; podkreśla potrzebę przeznaczenia znacznych środków z budżetu Unii Europejskiej na innowacyjne instrumenty finansowe w tej dziedzinie;

Sieci transportowe i transeuropejskie sieci transportowe

95. podkreśla, że inwestowanie w skuteczną infrastrukturę transportową ma kluczowe znaczenie dla ochrony konkurencyjności Europy i umożliwienia długoterminowego wzrostu gospodarczego po zakończeniu kryzysu; uważa, że transeuropejskie sieci transportowe (TEN-T) mają istotne znaczenie w zagwarantowaniu należytego działania rynku wewnętrznego, a także wnoszą istotną europejską wartość dodaną, ponieważ przyczyniają się do lepszej dostępności i interoperacyjności różnych części UE dzięki zagwarantowaniu połączeń transgranicznych, eliminowaniu wąskich gardeł, lepszemu wykorzystaniu systemów zarządzania ruchem i systemów informacyjnych, jak również zapewnieniu intermodalności infrastruktury transgranicznej, w którą same państwa członkowskie nie zainwestowałyby; uważa, że TEN-T powinny stanowić prawdziwą europejską kluczową sieć, a nie nagromadzenie przedsięwzięć krajowych, oraz że finansowanie kluczowych przedsięwzięć należy oceniać i sprawdzać w świetle postępów w praktyce oraz pod kątem europejskiej wartości dodanej; jest przekonany, że TEN-T powinny w związku z tym być priorytetem w następnych WRF;

Środa, 8 czerwca 2011 r.

96. uważa, że należy wzmocnić warunki przyznawania środków przez wprowadzenie zasady, zgodnie z którą niewykorzystane środki przepadają (anulowanie środków); niewykorzystane lub anulowane środki z funduszu transportowego powinny pozostać w budżecie UE i nie wracać do państw członkowskich;

97. przypomina, że w latach 2007–2020 na inwestycje w TEN-T potrzeba będzie łącznie 500 mld EUR; dlatego uważa, że konieczne jest podwyższenie funduszy przeznaczonych na TEN-T w następnych WRF, wraz ze zwiększeniem koordynacji między UE i państwami członkowskimi, a także środkami dostępnymi na TEN-T a funduszami przeznaczonymi na przedsięwzięcia transportowe w ramach polityki spójności i współpracy terytorialnej, tym samym lepiej wykorzystując dostępne źródła finansowania; podkreśla rolę, którą w finansowaniu tych przedsięwzięć mogą również odgrywać innowacyjne instrumenty finansowe, w tym partnerstwa publiczno-prywatne i obligacje na rzecz projektów; uważa, że wydatkowanie środków z funduszu spójności powinno zależeć od przestrzegania ogólnych zasad europejskiej polityki transportowej; uważa, że fundusze przeznaczone na TEN-T powinny aktywnie przyczyniać się do zintegrowania celu spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej oraz zobowiązań dotyczących zrównoważonego rozwoju z myślą o realizacji celów strategii „Europa 2020” oraz powinny w maksymalnym stopniu nadawać priorytetowy charakter środkom transportu o niskiej emisji dwutlenku węgla;

98. wzywa Komisję do uwzględnienia w szczególności potrzeby przejścia w ruchu towarowym i osobowym na formy transportu bardziej zgodne z wymogami zrównoważonego rozwoju i efektywne, z jednoczesnym zapewnieniem efektywnego transportu intermodalnego; uważa, że w najbliższym przeglądzie wytycznych TEN-T trzeba znaleźć rozwiązania dotyczące interoperacyjności krajowych oraz transgranicznych systemów kolejowych i wprowadzić warunki dotyczące wydatków UE, aby umożliwić prowadzenie autentycznej polityki dotyczącej jednolitego europejskiego obszaru kolejowego oraz zapewnić większe wykorzystanie żeglugi śródlądowej i żeglugi morskiej bliskiego zasięgu;

Turystyka

99. przypomina, że na mocy Traktatu z Lizbony turystyka stanowi nową kompetencję UE, która w związku z tym powinna znaleźć odzwierciedlenie w kolejnych WRF; podkreśla istotny wkład turystyki w gospodarkę europejską i uważa, że europejska strategia na rzecz turystyki powinna zmierzać do podniesienia konkurencyjności tego sektora i uzyskać odpowiednie finansowanie na kolejny okres;

Polityka morska

100. uznaje, że morza i oceany będą odgrywać coraz ważniejszą rolę dla globalnego wzrostu gospodarczego w przyszłości; uważa, że należy kontynuować zintegrowaną politykę morską nastawioną na rozwiązywanie problemów obszarów przybrzeżnych i basenów morskich, wspieranie „błękitnego wzrostu” oraz zrównoważonej gospodarki morskiej; apeluje do UE o zwiększenie wysiłków w celu wspierania ambitnej polityki morskiej UE, która pozwoli Europie umocnić jej międzynarodową pozycję w tym strategicznym sektorze; nalega na udostępnienie odpowiednich środków budżetowych korzystnych dla tej polityki;

Obywatelstwo, wolność, bezpieczeństwo i sprawiedliwość

Wspieranie kultury i różnorodności europejskiej

101. podkreśla, że promowanie obywatelstwa europejskiego ma bezpośredni wpływ na codzienne życie Europejczyków i przyczynia się do lepszego zrozumienia szans, jakie dają strategii polityczne Unii, a także ich praw podstawowych zagwarantowanych w Europejskiej Karcie Praw Podstawowych oraz w Traktatach; wyraża przekonanie, że należy zapewnić odpowiednie finansowanie w obszarze obywatelstwa;

Środa, 8 czerwca 2011 r.

102. wskazuje, że strategię polityczne dotyczące młodzieży i kultury są istotne i są jedynymi z pierwszych priorytetów uznanych za sprawą swojej wartości dodanej oraz dostępności dla obywateli; wzywa UE i państwa członkowskie do uznania rosnącego znaczenia branż związanych z kulturą i twórczością dla gospodarki europejskiej oraz ich pozytywnego wpływu na inne sektory gospodarki; zdecydowanie podkreśla, że pełny potencjał tych strategii politycznych można wykorzystać wyłącznie wówczas, gdy zostanie im zapewniony odpowiedni poziom finansowania i zwraca się o lepsze wykorzystywanie ich potencjału w ramach rozwoju obszarów wiejskich i polityki spójności;

103. przypomina o znaczeniu sportu dla zdrowia, wzrostu gospodarczego i zatrudnienia, turystyki i integracji społecznej oraz o fakcie, że art. 165 TFUE przyznaje UE nowe uprawnienia w tej dziedzinie; z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji zatytułowany „Rozwijanie europejskiego wymiaru sportu” (COM(2011)0012), będący pierwszym krokiem na drodze do oceny korzyści, jakie przynosi sport, a w szczególności codzienne ćwiczenia, i koncentrujący się na wymiarze społecznym, gospodarczym i organizacyjnym sportu;

Polityka dotycząca młodzieży

104. podkreśla, że młodzież powinna stanowić zdecydowany priorytet dla Unii i że wymiar związany z młodzieżą powinien być widoczny i wzmocniony w strategiach i programach UE; wyraża przekonanie, że kwestie dotyczące młodzieży należy traktować jako unijny temat przekrojowy, rozwijając synergię między różnymi obszarami polityki, które dotyczą młodzieży, edukacji i mobilności; z zadowoleniem przyjmuje sztanदारową inicjatywę „Mobilna młodzież”, która stanowi fundament strategii „Europa 2020”; podkreśla w szczególności, że programy dotyczące młodzieży, jak „Uczenie się przez całe życie” oraz „Młodzież w działaniu”, które mają niski koszt przypadający na jednego beneficjenta, a tym samym wysoką skuteczność, powinny być utrzymane jako oddzielne programy w następnych WRF, oraz że zasługują one na znacznie wyższe inwestycje;

Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości

105. podkreśla, że stworzenie solidnej kultury praw podstawowych i równości określonych w Traktacie z Lizbony musi pozostać priorytetem dla Europy; podkreśla, że podczas włączenia tych wartości w główne priorytety budżetu należy zapewnić celowy przydział odpowiednich funduszy;

106. zwraca uwagę, że gospodarczy, kulturalny i społeczny rozwój Unii może następować wyłącznie w stabilnym, przestrzegającym prawa i bezpiecznym otoczeniu, szanującym i egzekwującym prawa podstawowe oraz gwarantującym wolności obywatelskie; w związku z tym uważa, że efektywna polityka dotycząca sprawiedliwości i spraw wewnętrznych jest warunkiem wstępnym ożywienia gospodarczego i kluczowym elementem w szerszym kontekście politycznym i strategicznym; podkreśla znaczenie włączenia priorytetów UE w dziedzinie spraw wewnętrznych do zewnętrznego wymiaru Unii, w tym europejskiej polityki sąsiedztwa, szczególnie w świetle wpływu, jaki rosnąca migracja będzie miała na rozwój strategii politycznych UE wobec krajów trzecich; podkreśla potrzebę odpowiedniego finansowania polityki imigracyjnej, azylowej i bezpieczeństwa oraz uwzględnienia celów UE podczas realizacji wymienionych polityk;

107. podkreśla potrzebę zintegrowanego podejścia do pilnych kwestii dotyczących imigracji i azylu oraz do zarządzania zewnętrznymi granicami Unii, któremu powinny towarzyszyć wystarczające finansowanie i instrumenty wsparcia służące radzeniu sobie z sytuacjami nadzwyczajnymi, udostępniane w imię poszanowania praw człowieka i solidarności między wszystkimi państwami członkowskimi, wraz z jednoczesnym poszanowaniem zobowiązań krajowych oraz jasnej definicji zadań; stwierdza w tym kontekście, że należy odpowiednio uwzględnić rosnące wyzwania FRONTEX-u, Europejskiego Urzędu Wsparcia w dziedzinie Azylu oraz funduszy na rzecz solidarności i zarządzania przepływami migracyjnymi;

108. zwraca uwagę, że część funduszy przeznaczonych na przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w budżecie Unii jest stosunkowo niewielka, i podkreśla, że w przyszłych WRF na te obszary polityki trzeba przydzielić odpowiednie i obiektywnie uzasadnione fundusze, aby umożliwić Unii wykonywanie jej działań, zwłaszcza tych związanych z nowymi zadaniami, określonymi w programie sztokholmskim i Traktacie z Lizbony;

Środa, 8 czerwca 2011 r.

109. podkreśla potrzebę rozwoju synergii pomiędzy różnymi funduszami i programami oraz zwraca uwagę na to, że ułatwienie zarządzania funduszami oraz zezwolenie na finansowanie krzyżowe umożliwią przydział większej liczby funduszy na wspólne cele; z zadowoleniem przyjmuje zamiar Komisji dotyczący zmniejszenia łącznej liczby instrumentów budżetowych wykorzystywanych w odniesieniu do spraw wewnętrznych w ramach struktury dwufilarowej i, jeśli to możliwe, w ramach zarządzania dzielonego; jest przekonany, że takie podejście w znacznym stopniu przyczyni się do ułatwienia, racjonalizacji, konsolidacji i zwiększenia przejrzystości obecnych funduszy i programów; podkreśla jednak, że należy dopilnować, by różne cele polityki spraw wewnętrznych nie zostały pomieszczone;

Globalny wymiar Europy

110. ponownie wyraża głębokie zaniepokojenie ciągłym niedofinansowaniem i szczególnie dotkliwymi problemami z elastycznością w realizacji zewnętrznych działań Unii z powodu nieprzewidywalności sytuacji zewnętrznej, nawracających ogólnosięwiatowych kryzysów i zdarzeń nadzwyczajnych; w związku z tym podkreśla potrzebę usunięcia rozbieżności między ambicjami a zasobami w ramach polityki zagranicznej poprzez zapewnienie odpowiednich środków finansowych i efektywnych mechanizmów elastyczności w celu umożliwienia Unii reagowania na ogólnosięwiatowe wyzwania i nieprzewidziane zdarzenia; powtarza postulat, aby skutki wszelkich nowych zobowiązań i zadań podejmowanych przez Unię były uwzględnione w budżecie jako kwoty dodatkowe do zaprogramowanych kwot, aby nie zagrażała realizacji istniejących priorytetów;

111. zwraca uwagę na rozdźwięk między wysokością światowej pomocy finansowej Unii a jej często ograniczonym wpływem w związanych z tym negocjacjach oraz podkreśla potrzebę zwiększenia politycznej roli Unii i jej wzmocnienia w instytucjach i na forach międzynarodowych; uważa, że UE powinna pełnić rolę polityczną proporcjonalną do zapewnianego przez nią wsparcia finansowego;

Europejska Służba Działań Zewnętrznych (ESDZ)

112. zwraca uwagę, że ESDZ znajduje się w fazie tworzenia; podkreśla, że zgodnie z decyzją Rady z dnia 26 lipca 2010 r. „przy tworzeniu ESDZ należy się kierować zasadą racjonalności kosztów i dążyć do neutralności budżetowej”⁽¹⁾; podkreśla konieczność zapewnienia nowej służbie odpowiednich zasobów finansowych, aby umożliwić UE osiągnięcie wyznaczonych celów i odgrywanie roli partnera na arenie międzynarodowej; w związku z tym podkreśla, że nowa służba musi w pełni wykorzystać wzrost efektywności wynikający z gromadzenia zasobów na szczeblu Unii oraz synergię z państwami członkowskimi i unikać powielania działań, obecnego lub przyszłego nakładania się zakresów obowiązków, niekonsekwencji i niespójności oraz dążyć do cięć i oszczędności we wszystkich budżetach krajowych, co da wyraz rzeczywistej wartości dodanej dyplomacji Unii;

Ograniczenie ubóstwa

113. przypomina, że rok 2015 jako ostateczny termin osiągnięcia milenijnych celów rozwoju, a także zapewnienia wspólnie oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA) na poziomie 0,7 % dochodu narodowego brutto (DNB) przypada w następnym okresie WRF; w związku z tym podkreśla, że odpowiedni ogólny poziom pomocy rozwojowej i finansowania jest niezbędny do wywiązania się przez Unię i jej państwa członkowskie z międzynarodowych zobowiązań w zakresie rozwoju, w tym ze zobowiązań finansowych przyjętych w ramach porozumienia kopenhaskiego i porozumienia z Cancún; podkreśla ponadto, że również przyszłe zobowiązania dotyczące wydatków, których celem jest pomoc krajom rozwijającym się w zwalczaniu zmiany klimatu lub dostosowanie do jej skutków, muszą mieć charakter uzupełniający, przy utrzymaniu odpowiedniego poziomu spójności między tymi dwoma rodzajami polityki; wzywa państwa członkowskie do podjęcia natychmiastowych działań w celu osiągnięcia swoich celów w zakresie ODA oraz wywiązania się ze swoich zobowiązań w zakresie rozwoju;

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2010/427/UE z dnia 26 lipca 2010 r. określająca organizację i zasady funkcjonowania Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (Dz.U. L 201 z 3.8.2010, s. 30).

Środa, 8 czerwca 2011 r.

114. podkreśla potrzebę znalezienia właściwej równowagi pomiędzy bezpośrednim wsparciem budżetowym a finansowaniem zrównoważonych przedsięwzięć; podkreśla, że potrzebne są wspólne wysiłki, tak aby pomoc rozwojowa dotarła do grup najbardziej zmarginalizowanych i wykluczonych;

115. domaga się zatem po raz kolejny włączenia Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR) do budżetu, co przyczyniłoby się do zwiększenia spójności i przejrzystości; podkreśla jednak, że włączenie EFR do budżetu UE musi doprowadzić do ogólnego zwiększenia budżetu UE o kwotę początkowo przeznaczoną na finansowanie EFR;

116. uważa, że Komisja Europejska/ESDZ powinny regularnie oceniać skutki pomocy UE w celu poprawy skuteczności pomocy rozwojowej udzielanej przez UE oraz synergii pomiędzy pomocą rozwojową ze strony UE i poszczególnych krajów, zgodnie z deklaracją paryską;

117. uważa za istotne, aby pomoc rozwojowa udzielana przez UE propagowała zrównoważony rozwój w krajach będących beneficjentami; podkreśla, że należy przeprowadzić oceny oraz określić kryteria zgodne z tym celem;

118. zwraca uwagę, że największy odsetek najbiedniejszej ludności świata żyje w krajach o gospodarkach wschodzących; nalega jednak na stopniowe wprowadzanie w tych krajach alternatywnych systemów współpracy na rzecz rozwoju, takich jak współfinansowanie, tak aby zachęcić rządy tych krajów do większego zaangażowania się w zmniejszanie ubóstwa na swoich własnych terytoriach;

Przedstawianie wartości i interesów UE na świecie

119. podkreśla, że polityka zagraniczna UE powinna opierać się na podstawowych zasadach i wartościach Unii, a mianowicie demokracji, poszanowaniu praw człowieka, różnorodności, podstawowych wolności i zasadzie państwa prawa; ponownie zwraca uwagę na potrzebę zapewnienia Unii bardziej odpowiednich i ukierunkowanych środków umożliwiających propagowanie tych wartości na skalę ogólnoświatową oraz rozszerzania strefy pokoju i stabilności w sąsiedztwie Unii; podkreśla szczególny wkład europejskiego instrumentu na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka;

120. uważa, że UE na arenie międzynarodowej ponosi szczególną odpowiedzialność za propagowanie bezpieczeństwa, demokracji i dobrobytu w państwach sąsiadujących z Europą, w których rozwój gospodarczy i stabilność są przedmiotem bezpośredniego zainteresowania UE; w związku z tym jest zdania, że tworzenie bliskich i skutecznych stosunków z krajami sąsiadującymi powinno pozostać priorytetem w programie działań zewnętrznych Unii; podkreśla, że aby Unia mogła sprostać głównym wyzwaniom, którymi są wspieranie demokratyzacji i utrwalanie demokracji, dobre rządy, prawa człowieka oraz wysokie oczekiwania wynikające z tej moralnej odpowiedzialności, potrzebne są zwiększone zobowiązania finansowe; jednocześnie jest przekonany, że bardziej ukierunkowane wykorzystanie funduszy jest co najmniej tak samo ważne jak wielkość przyznanych środków; w związku z tym apeluje o wzmocnienie warunkowości w programach pomocowych UE w celu wsparcia rozwoju demokracji i rozsądnego zarządzania budżetem, zmniejszenia poziomu korupcji oraz zwiększenia zdolności do przejrzystego, skutecznego i odpowiedzialnego wykorzystania wsparcia UE;

121. podkreśla, że UE zbliża się do kolejnego etapu rozszerzenia, w szczególności na zachodnie Bałkany; domaga się, aby w kolejnych WRF uwzględnić koszty przyszłych rozszerzeń, mianowicie poprzez odpowiednie finansowanie Instrumentu Pomocy Przedakcesyjnej; uważa, że w ramach instrumentu IPA należy priorytetowo traktować wspieranie w państwach kandydujących koniecznych zmian zmierzających do osiągnięcia zgodności z dorobkiem prawnym oraz ułatwić przeznaczanie funduszy UE w szczególności na rzecz społeczeństwa obywatelskiego, partnerów społecznych, mniejszości, organizacji pozarządowych, dziedzictwa kulturowego oraz władz lokalnych i regionalnych;

Środa, 8 czerwca 2011 r.

122. podkreśla, że Unia musi szybko dostosować swoją politykę do krajów wschodzących i rozwinąć nowe strategiczne partnerstwa z nimi; zwraca się do Komisji o zaproponowanie w związku z tym instrumentu politycznego ukierunkowanego na działania, które nie są związane z oficjalną pomocą rozwojową, ale wchodzą w zakres wspólnego zainteresowania;

123. jest zdania, że z uwagi na coraz większą liczbę globalnych wyzwań oraz światowe zobowiązania Unii, zwłaszcza w kontekście bieżącej sytuacji politycznej w świecie arabskim, restrukturyzacja zewnętrznych instrumentów finansowych UE staje się koniecznością; popiera zatem zrestrukturyzowane, bardziej strategiczne stosowanie zewnętrznych instrumentów oraz rozwój nowych form współpracy i mechanizmów realizacji dla państw partnerskich, aby wzmocnić wpływ i widoczność zewnętrznych działań UE oraz osiągnąć ogólny cel w zakresie większej spójności tych działań; podkreśla, że następne WRF powinny wspierać spójność polityki, dbając o to, by polityka UE w obszarach rolnictwa, rybołówstwa, handlu i energii oraz wydatki na te obszary polityki nie stały w bezpośredniej sprzeczności z celami polityki rozwojowej;

Reagowanie na sytuacje kryzysowe

124. powtarza, że zapobieganie kryzysom i zarządzanie kryzysowe są istotnymi priorytetami UE; w związku z tym podkreśla potrzebę zapewnienia skutecznych i odpowiednio finansowanych instrumentów służących ich realizacji; wyraża pogląd, że obecny instrument na rzecz stabilności pozostaje ważnym środkiem umożliwiającym Unii natychmiastowe reagowanie na sytuacje kryzysowe, lecz należy położyć większy nacisk na działania zapobiegawcze w dłuższej perspektywie, w tym budowanie pokoju i zapobieganie konfliktom, w szczególności poprzez programy geograficzne umożliwiające lepsze reagowanie;

125. uważa, że pomoc humanitarna pełni ważną rolę w stosunkach zewnętrznych UE; zauważa, że coraz częściej zdarzają się klęski żywiołowe, których skutki są coraz bardziej tragiczne, a jednocześnie częściej dochodzić będzie do konfliktów z względu na walkę o dostęp do zasobów takich jak energia, woda czy surowce; podkreśla potrzebę zapewnienia odpowiednich środków budżetowych przeznaczonych na instrument pomocy humanitarnej oraz rezerwy na pomoc nadzwyczajną, tak aby uniknąć corocznych doraźnych żądań Komisji Europejskiej o dodatkowe fundusze; budżet ten powinien pozostać niezależny, aby zagwarantować neutralność pomocy humanitarnej, niezależnej od innych czynników lub interesów (np. geopolitycznych);

Administracja

126. uważa, że organy administracji publicznej o wysokiej jakości, zarówno na szczeblu unijnym, jak i krajowym, są zasadniczym elementem umożliwiającym osiągnięcie strategicznych celów określonych w strategii „Europa 2020”; wzywa Komisję do przedstawienia jasnej analizy wydatków administracyjnych po 2013 r., należycie uwzględniającej wysiłki podejmowane w celu konsolidacji finansów publicznych, nowe zadania i kompetencje przyznane Unii Traktatem z Lizbony oraz większą efektywność, którą można uzyskać dzięki optymalnemu wykorzystaniu zasobów ludzkich, w szczególności za pomocą przeprowadzenia i nowych technologii;

127. podkreśla, że w ramach takiej analizy należy zbadać możliwość osiągnięcia efektu synergii i, w szczególności, oszczędności, m.in. poprzez restrukturyzację, dalszą współpracę międzyinstytucjonalną, dokonanie przez każdą instytucję przeglądu stosowanych przez nią metod pracy i miejsc pracy, lepsze oddzielenie zadań instytucji i agencji, średnio- i długoterminowe skutki finansowe polityki związanej z budynkami, systemów emerytalnych, i innych obszarów ustawowych przepisów obowiązujących personel instytucji UE; uważa, że taka analiza może wykazać, że istnieje możliwość zmniejszenia całego budżetu administracyjnego UE bez narażenia na szwank wysokiej jakości, wydajności i atrakcyjności administracji publicznej UE;

128. wskazuje na znaczące oszczędności, które byłyby możliwe, gdyby Parlament Europejski miał jedną siedzibę;

Środa, 8 czerwca 2011 r.

Część IV: Organizacja i struktura ram finansowych

Struktura odzwierciedlająca priorytety

129. uważa, że struktura następnych WRF powinna ułatwiać ciągłość planowania i gwarantować elastyczność w ramach poszczególnych działów i pomiędzy nimi oraz pozwalać na uniknięcie niedociągnięć w obecnych WRF, w szczególności w odniesieniu do niedociągnięć w podtytule działu 1a „Konkurencyjność na rzecz wzrostu i zatrudnienia” i działu 3b „Obywatelstwo” oraz w dziale 4 „Stosunki zewnętrzne”; uważa, że struktura WRF powinna zwiększać świadomość priorytetów politycznych i budżetowych UE wśród europejskich obywateli; w tym kontekście podkreśla, że trzeba uniknąć nieuzasadnionych radykalnych zmian oraz ujednolicić i poprawić obecną strukturę;

130. uważa, że strategia „Europa 2020” powinna być głównym politycznym punktem odniesienia dla następnych WRF; uważa zatem, że struktura ta powinna odzwierciedlać aspekty strategii „Europa 2020” odnoszące się do inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego integracji społecznej oraz nadawać im widoczność polityczną; w związku z tym proponuje grupowanie według nowej struktury wszystkich wewnętrznych polityk pod wspólnym tytułem strategia „Europa 2020”;

131. proponuje utworzenie w dziale dotyczącym strategii „Europa 2020” czterech poddziałów obejmujących powiązane polityki, które również powinny sprzyjać ich lepszej koordynacji i synergii w realizacji; proponuje zatem poddział obejmujący strategię polityczne związane z wiedzą; drugi poddział poświęcony polityce spójności odzwierciedlający jej przekrojowy charakter i jej wkład w osiągnięcie wszystkich celów strategii „Europa 2020”, a także polityce społecznej; trzeci poddział obejmujący strategię polityczne związane z zrównoważonym rozwojem i wydajnym wykorzystywaniem zasobów oraz czwarty poddział poświęcony obywatelstwu, który połączyłby dwa poddziały istniejące w obecnych WRF – 3a (wolność, bezpieczeństwo i sprawiedliwość) i 3b (obywatelstwo) – w jeden poddział z uwagi na doświadczone wcześniej trudności wynikające ze skupienia wielu stosunkowo małych programów w jednym niewielkim poddziale;

132. jest przekonany, że kolejne WRF powinny umożliwiać wyodrębnienie w dziale „Europa 2020” projektów zakrojonych na szeroką skalę, które mają strategiczne znaczenie dla Unii; uważa, że w budżecie UE należy określić stałą w dłuższej perspektywie kwotę przeznaczoną na te projekty, aby zagwarantować ciągłość ich planowania i stabilność organizacyjną; uważa, że w przypadku gdy na te zakrojone na szeroką skalę projekty potrzebne będą dodatkowe środki finansowe, nie powinno się ich odbierać mniejszym udanym projektom, które są finansowane z budżetu UE;

133. uważa, że biorąc pod uwagę zintegrowany charakter strategii „Europa 2020” oraz w celu zapewnienia odpowiedniego dostosowania środków budżetowych do stopniowego rozwoju strategii, należy zapewnić wyższy stopień elastyczności między czterema poddziałami dotyczącymi strategii „Europa 2020”;

134. przypomina trudności wynikające ze skupienia wielu stosunkowo małych programów w jednym niewielkim poddziale; w związku z tym proponuje połączenie istniejących w WRF na lata 2007–2013 poddziałów 3a (obywatelstwo) i 3b (wolność, bezpieczeństwo i sprawiedliwość) w jeden poddział;

135. wzywa do zachowania działu dotyczącego polityki zewnętrznej;

136. wzywa do zachowania działu dotyczącego administracji;

137. domaga się utworzenia „ogólnego marginesu WRF” dla wszystkich działów poniżej ogólnego marginesu WRF i powyżej oddzielnych dostępnych marginesów każdego działu, który ma być wykorzystywany w ramach rocznej procedury budżetowej; uważa, że taki margines powinien również obejmować niewykorzystane marginesy oraz umorzone lub niewykorzystane środki (zobowiązania i płatności) z poprzedniego roku budżetowego;

Środa, 8 czerwca 2011 r.

138. uważa ponadto, że w celu poprawy przejrzystości i postrzegalności należy wykorzystać dodatkowe „środki rezerwowe” poniżej pułapu zasobów własnych i powyżej pułapu WRF celem włączenia ryzyka utraty zdolności płatniczych związanych z gwarancjami kredytowymi europejskiego mechanizmu stabilizacji finansowej i średnioterminowej pomocy finansowej w ramach instrumentu wsparcia bilansu płatniczego państw członkowskich nienależących do strefy euro, a także ewentualną interwencję budżetu UE w europejski mechanizm stabilizacyjny po 2013 r.;

139. wzywa Komisję do uwzględnienia w załączniku do budżetu UE wszystkich wydatków UE, nieujętych w budżecie i powstałych zgodnie z procedurą międzyrządową; jest przekonany, że informacje te, dostarczane co roku, dadzą pełny obraz inwestycji, których państwa członkowskie zobowiązują się podjąć na szczeblu UE;

140. proponuje, aby w budżecie UE wyraźnie wyodrębniono – o ile to możliwe w załączniku – wszystkie inwestycje dokonane w każdym obszarze polityki UE, także te wynikające z różnych części budżetu; jednocześnie jest przekonany, że Komisja powinna również przygotować preliminarz potrzeb inwestycyjnych przewidzianych na cały okres programowania finansowego;

141. apeluje do Komisji o uwzględnienie szczegółowych informacji o dochodach UE w projekcie budżetu w oparciu o informacje przekazane władzy budżetowej UE; podkreśla, że łączne przedstawianie dochodów i wydatków budżetu jest standardową praktyką w przypadku wszystkich budżetów krajowych; jest głęboko przekonany, że dzięki temu cały czas prowadzona będzie debata w sprawie systemu finansowania Unii, a jednocześnie zdaje sobie sprawę, że władza budżetowa nie dysponuje obecnie kompetencjami umożliwiającymi zaproponowanie zmian w tej części budżetu;

142. proponuje zatem następującą strukturę następnych WRF:

1. Strategia „Europa 2020”

1a. Wiedza na rzecz wzrostu

Uwzględnienie polityki dotyczącej badań i innowacji, kształcenia i uczenia się przez całe życie oraz rynku wewnętrznego.

1b. Spójność na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia

Uwzględnienie spójności (gospodarczej, społecznej i terytorialnej) i polityki społecznej.

1c. Zarządzanie zasobami naturalnymi i trwały rozwój

Uwzględnienie polityki dotyczącej rolnictwa, rozwoju obszarów wiejskich, rybołówstwa, ochrony środowiska, zmiany klimatu, energetyki i transportu.

1d. Obywatelstwo, wolność, bezpieczeństwo i sprawiedliwość

Uwzględnienie polityki dotyczącej kultury, młodzieży, komunikacji oraz praw podstawowych i wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości.

2. Globalny wymiar europy

Z uwzględnieniem polityki dotyczącej działań zewnętrznych, sąsiedztwa i rozwoju.

3. Administracja

ZAŁĄCZNIK

Środa, 8 czerwca 2011 r.

Reagowanie na zmieniającą się sytuację – elastyczność

143. potwierdza stanowisko wyrażone już w rezolucji z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie śródkresowego przeglądu ram finansowych na lata 2007–2013 ⁽¹⁾, a mianowicie, że większa elastyczność w obrębie działów i pomiędzy nimi stanowi bezwzględną konieczność, aby zapewnić Unii zdolność funkcjonowania, nie tylko po to, by stawić czoła nowym wyzwaniom, ale także ułatwić proces podejmowania decyzji w ramach instytucji;

Przegląd śródkresowy

144. podkreśla, że skoro WRF obejmują więcej niż 5 lat, potrzebny jest obowiązkowy przegląd śródkresowy, który umożliwiłby analizę zarówno ilościową, jak i jakościową oraz ocenę funkcjonowania WRF; podkreśla, że w przyszłości przegląd śródkresowy powinien być prawnie wiążącym obowiązkiem przewidzianym w rozporządzeniu w sprawie WRF i podlegać konkretnej procedurze obejmującej wiążący terminarz, która to procedura zapewniałaby pełny udział Parlamentu jako władzy prawodawczej i budżetowej; podkreśla, że jeśli podczas przeglądu stwierdzona zostanie nieodpowiednia wysokość pułapów na pozostały okres, powinna być zagwarantowana realna możliwość ich zmiany;

Zmiana pułapów

145. utrzymuje, że stopień elastyczności faktycznie zapewnianej przez mechanizm zmiany zależy od samej procedury zmiany, przy czym problemem jest ogólna niechęć Rady do jej stosowania; uważa, że jeżeli korekta pułapów wydatków ma pozostać realną możliwością, istotne jest, aby przyszłe mechanizmy zmiany przewidywały uproszczoną procedurę zmian w ramach uzgodnionego prognozy; apeluje ponadto o utrzymanie możliwości zwiększania ogólnego pułapu WRF;

Zapewnienie dostatecznych marginesów i dostatecznej elastyczności poniżej pułapów

146. podkreśla znaczenie zapewnienia dostatecznych rezerw w przypadku poszczególnych działów; z zainteresowaniem odnotowuje propozycję Komisji dotyczącą określenia stałego odsetka w przypadku marginesów; uważa jednak, że rozwiązanie to mogłoby zapewnić większą elastyczność wyłącznie pod warunkiem ustalenia przyszłych pułapów na wystarczająco wysokim poziomie, co umożliwiłoby takie dodatkowe pole manewru;

147. zaznacza, że należy zwiększać elastyczność poniżej pułapów w każdy możliwy sposób i z zadowoleniem przyjmuje propozycje Komisji przedstawione w przeglądzie budżetu;

148. uważa, że duże znaczenie ma utrzymanie możliwości przenoszenia wydatków w danym dziale na początkowe lub końcowe lata w okresie wieloletnim, aby umożliwić działanie antycykliczne i ułatwić stosowną odpowiedź na duże kryzysy; w związku z tym uważa, że obecny system elastyczności aktów ustawodawczych funkcjonował wystarczająco dobrze w przypadku obecnych WRF; wzywa w związku z tym do utrzymania w kolejnych WRF prognozy elastyczności na poziomie 5 % powyżej lub poniżej kwot ustalonych w ramach procedury współdecyzji;

149. jest przekonany, że niewykorzystane marginesy, nieprzydzielone lub niewykorzystane środki (zarówno zobowiązania, jak i płatności) w budżecie na dany rok powinny być przeniesione na kolejny rok oraz powinny stanowić ogólny margines WRF, który mógłby być przypisany do różnych działów na podstawie szacunkowych potrzeb; jest w związku z tym zdania, że pieniądze przeznaczone na budżet UE powinny być wydawane tylko w ten sposób, a nie przekazywane z powrotem państwu członkowskiemu, co ma miejsce obecnie;

150. uważa ponadto, że propozycje te należy uzupełnić elastycznością w zakresie realokacji w celu przenoszenia środków między działami w danym roku oraz zwiększeniem elastyczności między poddziałami;

⁽¹⁾ Dz.U. C 117 E z 6.5.2010, s. 95.

Środa, 8 czerwca 2011 r.

151. powtarza, że proces decyzyjny musi mieć taką formę, która umożliwiałaby skuteczne stosowanie tych instrumentów;

Mechanizmy elastyczności

152. uważa, iż istotne jest utrzymanie specjalnych instrumentów (instrumentu elastyczności, Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, Funduszu Solidarności Unii Europejskiej, rezerwy na pomoc nadzwyczajną), które mogą być wykorzystywane na zasadzie ad hoc, poprzez dalsze upraszczanie zasad ich użycia i zapewnienie im dostatecznych środków, a także poprzez ewentualne tworzenie nowych instrumentów w przyszłości; podkreśla, że mobilizacja takich dodatkowych źródeł finansowania musi być zgodna z metodą wspólnotową;

153. uważa, że Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji (EFG) sprawdził się jako gwarancja solidarności i wsparcia dla pracowników zwolnionych z powodu niepożądanych skutków globalizacji oraz światowego kryzysu gospodarczego i finansowego, i dlatego powinien być utrzymany w nowych WRF; jest jednak przekonany, że procedury udzielania wsparcia w ramach EFG są zbyt czasochłonne i skomplikowane; wzywa Komisję do przedstawienia propozycji sposobów na uproszczenie i skrócenie tych procedur w przyszłości;

154. uważa, że instrument elastyczności, który był najpełniej wykorzystywanym mechanizmem elastyczności, miał istotne znaczenie, jeśli chodzi o zapewnianie dodatkowej elastyczności; proponuje znaczące zwiększenie wstępnej kwoty przeznaczonej na instrument elastyczności, a następnie coroczne jej podwyższanie przez cały okres WRF, oraz utrzymanie możliwości przenoszenia części niewykorzystanej rocznej kwoty do roku $n+2$;

155. zwraca uwagę, że w ostatnich latach środki dostępne na zapewnienie pilnej pomocy w przypadku klęski żywiołowej lub katastrofy humanitarnej były niewystarczające; w związku z tym wzywa do znacznego zwiększenia środków w ramach rezerwy na pomoc nadzwyczajną oraz apeluje o zapewnienie możliwości wieloletniej mobilizacji tego instrumentu;

Czas trwania WRF

156. podkreśla, że wybór długości okresu następnych WRF powinien zapewniać odpowiednią równowagę między stabilnością cykli programowania oraz wdrażania poszczególnych polityk a okresem kadencji politycznych instytucji – w szczególności w Komisji Europejskiej i Parlamencie Europejskim; przypomina, że dłuższy okres wymaga większej elastyczności;

157. uważa, że cykl 5 lat w pełni odpowiada wyrażonej przez Parlament chęci jak największego dostosowania czasu trwania WRF do długości politycznych kadencji instytucji przez wzgląd na odpowiedzialność demokratyczną; obawia się jednak, że pięcioletni okres mógłby okazać się na tym etapie zbyt krótki w przypadku strategii politycznych, które wymagają długoterminowego programowania (np. spójność, rolnictwo, TEN), oraz nie byłby w pełni zgodny z programowaniem tych strategii politycznych i wymogami związanymi z wdrażaniem cykli życia;

158. zwraca uwagę, że dziesięcioletni okres WRF, zaproponowany przez Komisję w przeglądzie budżetu, mógłby zapewnić znaczną stabilność i przewidywalność okresu programowania finansowego, lecz zwiększy także sztywność WRF i zdecydowanie utrudni dokonywanie korekt celem dostosowania się do nowych sytuacji, bowiem ogólne pułapy i najważniejsze instrumenty prawne byłyby ustalone na dziesięć lat; uważa jednak, że przyjęcie okresu 5+5 możliwe jest tylko pod warunkiem osiągnięcia porozumienia z Radą w sprawie maksymalnego poziomu elastyczności, w tym obowiązkowego śródkresowego przeglądu, oraz dokonania takiego zapisu w rozporządzeniu dotyczącym WRF;

Środa, 8 czerwca 2011 r.

159. wyraża pogląd, że dla następnych WRF 7-letni okres, obowiązujący do 2020 r., powinien być preferowanym przejściowym rozwiązaniem, ponieważ mogłyby gwarantować większą stabilność poprzez zapewnienie ciągłości programów wdrażanych w dłuższym okresie, jak również wyraźnie nawiązać do strategii „Europa 2020”; podkreśla jednak, że wszystkie rozwiązania dotyczące długości kolejnych WRF zależą od wystarczających środków finansowych oraz od elastyczności mającej odpowiednie pokrycie w zasobach, zarówno wewnątrz ram, jak i poza ramami, aby uniknąć problemów, które wystąpiły w latach 2007–2013;

160. jest przekonany, że decyzja dotycząca nowych 7-letnich WRF nie powinna wykluczać możliwości opowiedzenia się za stosowaniem okresu pięcioletniego lub dwóch pięcioletnich okresów (5+5) od roku 2021; powtarza, że jest przekonany, iż zsynchronizowanie programowania finansowego z mandatem Komisji i Parlamentu Europejskiego zwiększy odpowiedzialność i zasadność demokratyczną;

Część V: Wzajemne dopasowanie ambicji i zasobów – powiązanie między wydatkami a reformą funduszy UE

Wystarczające środki budżetowe

161. zdaje sobie w pełni sprawę z trudnych dostosowań fiskalnych, które wiele państw członkowskich dokonuje w swych budżetach, i ponownie zwraca uwagę, że osiągnięcie europejskiej wartości dodanej i zapewnienie należytego zarządzania finansami – efektywności, skuteczności, oszczędności – bardziej niż kiedykolwiek powinno być główną zasadą budżetu UE;

162. podkreśla, że niezależnie od możliwych oszczędności, budżet UE na obecnym ogólnym poziomie 1 % DNB nie jest w stanie zlikwidować luki finansowej powstałej z dodatkowych potrzeb finansowych wynikających z Traktatu oraz z obecnych priorytetów politycznych i zobowiązań, takich jak:

- osiągnięcie głównych celów strategii „Europa 2020” w dziedzinie zatrudnienia, badań i rozwoju, klimatu i energii, edukacji i ograniczania ubóstwa;
- zwiększenie wydatków na badania i innowacje z obecnego poziomu 1,9 % DNB do 3 % DNB, co łącznie da ok. 130 mld EUR wydatków publicznych i prywatnych rocznie;
- konieczne inwestycje w infrastrukturę;
- niezbędne pełne i obliczone w sposób przejrzysty finansowanie prowadzonych na dużą skalę przedsięwzięć zatwierdzonych przez Radę, takich jak ITER i Galileo oraz europejska polityka kosmiczna;
- jeszcze niemożliwe do obliczenia dodatkowe środki na pokrycie płatności wymagane w obszarze wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, w tym Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych i europejskiej polityki sąsiedztwa;
- dodatkowe potrzeby w zakresie finansowania związane z przyszłym rozszerzeniem UE;
- finansowanie istniejącego europejskiego mechanizmu stabilizacji finansowej i europejskiego mechanizmu stabilności po roku 2013 w celu zapewnienia strefie euro i UE stabilności fiskalnej niezbędnej do przezwyciężenia kryzysu zadłużenia;
- wsparcie finansowe związane z osiągnięciem milenijnego celu rozwoju przewidującego przeznaczanie 0,7 % DNB na pomoc rozwojową, czyli ok. 35 mld EUR rocznie oprócz obecnych wydatków na poziomie 0,4 % DNB;
- zobowiązania wynikające z porozumienia kopenhaskiego i z porozumienia z Cancún, których celem jest pomoc krajom rozwijającym się w zwalczaniu zmiany klimatu i dostosowaniu do jej skutków, i które powinny być uzupełnieniem zobowiązań podjętych w ramach MCR w wysokości 100 mld dolarów rocznie do 2020 r., z czego około jedna trzecia ma być poniesiona przez UE;

Środa, 8 czerwca 2011 r.

163. w związku z tym zdecydowane twierdzi, że zamrożenie następnych WRF na poziomie z 2013 r., czego domagają się niektóre państwa członkowskie, nie wchodzi w rachubę; zwraca uwagę, że zwiększenie środków w następnych WRF nawet o 5 % w porównaniu do poziomu z 2013 r.⁽¹⁾ może jedynie w niewielkim stopniu przyczynić się do osiągnięcia uzgodnionych celów i zobowiązań Unii oraz stosowania zasady solidarności Unii; jest zatem przekonany, że w kolejnych WRF konieczne jest zwiększenie środków o co najmniej 5 %; wzywa Radę – jeśli nie zgadza się ona z tym podejściem – do jasnego wskazania tych priorytetów politycznych i projektów, z których można by zupełnie zrezygnować, pomimo ich potwierdzonej europejskiej wartości dodanej;

164. powtarza, że bez wystarczających dodatkowych zasobów w WRF po 2013 r. Unia nie będzie mogła zrealizować istniejących priorytetów politycznych, w szczególności związanych ze strategią „Europa 2020”, i nowych zadań przewidzianych Traktatem z Lizbony, nie wspominając o reagowaniu na nieprzewidziane zdarzenia;

165. zauważa, że pułap zasobów własnych pozostaje niezmienny od 1993 r.; uważa, że pułap zasobów własnych może wymagać określonego stopniowego dostosowania wraz z przyznawaniem Unii przez państwa członkowskie coraz większej liczby uprawnień i wyznaczaniem jej nowych celów; uważa, że choć obecny pułap zasobów własnych przeznaczonych na pokrycie płatności ustalony jednomyślnie przez Radę⁽²⁾ zapewnia dostateczną swobodę budżetową, aby sprostać najpilniejszym wyzwaniom Unii, to pozostaje on wciąż niewystarczający, aby stworzyć z budżetu UE prawdziwe narzędzie europejskiego zarządzania gospodarczego lub aby w znacznym stopniu przyczynić się do inwestowania w realizację strategii „Europa 2020” na szczeblu UE;

Bardziej przejrzysty, prostszy i bardziej sprawiedliwy system finansowania

166. przypomina, że zgodnie z Traktatem z Lizbony „bez uszczerbku dla innych dochodów budżet jest finansowany całkowicie z zasobów własnych”; podkreśla, że sposób rozwoju systemu zasobów własnych, w którym autentyczne zasoby własne były stopniowo zastępowane tzw. wkładami krajowymi, doprowadził do nieproporcjonalnego nacisku na salda netto państw członkowskich, podważając tym samym zasadę solidarności UE, zmniejszając nacisk na wspólny interes europejski i poważnie pomijając europejską wartość dodaną; zauważa, że w praktyce taki stan rzeczy oznacza, że wielkość budżetu jest zależna od sytuacji finansowej poszczególnych państw członkowskich i ich stosunku do UE; zdecydowanie apeluje zatem o dogłębną reformę zasobów UE w celu ponownego dostosowania finansowania budżetu UE do ducha i wymogów Traktatu;

167. uważa, że głównym celem reformy jest stworzenie autonomicznego, bardziej sprawiedliwego, bardziej przejrzystego, prostszego i zrównoważonego systemu finansowania, który byłby bardziej zrozumiały dla obywateli, oraz sprawiłby, że ich wkład do budżetu UE jest wyraźniejszy; apeluje w tym kontekście o zniesienie istniejących rabatów, odstępstw i mechanizmów korekty; jest przekonany, że wprowadzenie jednego lub kilku autentycznych źródeł zasobów własnych Unii jest niezbędne, aby zastąpić system oparty na DNB, jeśli budżet Unii ma kiedykolwiek znacznie przyczynić się do zapewnienia stabilności finansowej i ożywienia gospodarczego; przypomina, że jakkolwiek zmiana w zasobach własnych powinna być wprowadzona w zgodzie z zasadą niezależności państw członkowskich w zakresie polityki podatkowej i budżetowej; zaznacza w tym kontekście, że Unia powinna być zdolna do bezpośredniego gromadzenia zasobów własnych, niezależnie od budżetów krajowych;

⁽¹⁾ Poziom z 2013 r.: 1,06 % DNB; poziom z 2013 r. + 5 %: 1,11 % DNB; obie wartości wyrażone w odniesieniu do środków na zobowiązania i w stałych cenach obowiązujących w 2013 r. Podstawą powyższych danych jest szacunkowe obliczenie 7-letnich WRF przy użyciu następujących szacunków i prognoz Komisji:

— prognoza DG BUDG z maja 2011 r. dotycząca DNB w 2012 r.: 13 130 916,3 mln EUR (ceny z 2012 r.);

— wzrost nominalny DNB szacowany przez DG ECFIN na 1,4 % w latach 2011–2013 i 1,5 % na lata 2014–2020;

Uwaga: powyższe dane podlegają zmianom zgodnie z wahaniami szacunków i prognoz Komisji oraz w zależności od zastosowanego roku odniesienia i rodzaju cen (bieżące lub stałe).

⁽²⁾ 1,23 % DNB państw członkowskich w odniesieniu do płatności i 1,29 % w odniesieniu do środków na zobowiązania.

Środa, 8 czerwca 2011 r.

168. podkreśla, że restrukturyzacja systemu zasobów własnych sama w sobie nie dotyczy wielkości budżetu UE, lecz polega na znalezieniu bardziej odpowiedniego połączenia zasobów umożliwiającego finansowanie uzgodnionych polityk i celów UE; wskazuje, że wprowadzenie nowego systemu nie zwiększyłoby łącznych obciążeń podatkowych dla obywateli, natomiast zmniejszyłoby obciążenia dla skarbow państwa;

169. podkreśla, że Parlament Europejski jest jedynym parlamentem, który ma prawo głosu w odniesieniu do wydatków, ale nie do dochodów; podkreśla w związku z tym konieczność przeprowadzenia demokratycznej reformy zasobów UE;

170. zwraca uwagę na potencjalne nowe zasoby własne zaproponowane przez Komisję w komunikacie dotyczącym przeglądu budżetu (opodatkowanie sektora finansowego, aukcje uprawnień w ramach systemu handlu emisjami gazów cieplarnianych, opłata UE związana z transportem lotniczym, VAT, podatek energetyczny, podatek od przedsiębiorstw); oczekuje na wnioski z analizy wpływu tych rozwiązań, wraz z badaniem wykonalności poszczególnych opcji podatku od transakcji finansowych UE, w ramach której należy również zbadać odpowiednie mechanizmy gromadzenia środków, biorąc pod uwagę, że do dnia 1 lipca 2011 r. Komisja ma przedstawić wniosek ustawodawczy;

171. uważa, że podatek od transakcji finansowych mógłby stanowić znaczący wkład sektora finansowego w pokrycie gospodarczych i społecznych kosztów kryzysu i trwałość finansów publicznych; uważa, że podatek ten mógłby także częściowo przyczynić się do finansowania budżetu UE oraz obniżenia wkładów państw członkowskich opartych na DNB a ponadto uważa, że Unia powinna też dawać przykład w odniesieniu do przepływu funduszy do rajów podatkowych;

Część VI: W kierunku sprawnego i efektywnego procesu negocjacji międzyinstytucjonalnych

172. przypomina, że zgodnie z Traktatem z Lizbony do jednomyślnego przyjęcia WRF przez Radę wymagana jest zgoda Parlamentu wydana przez większość posłów;

173. zwraca uwagę na ścisłe wymogi dotyczące większości zarówno w Parlamencie, jak i w Radzie, i dostrzega znaczenie pełnego wykorzystania postanowień art. 312 ust. 5 TFUE, który nakłada na Parlament, Radę i Komisję obowiązek podejmowania wszelkich niezbędnych środków w celu przyjęcia WRF w ciągu całej procedury prowadzącej do ich przyjęcia; zauważa, że jednoznacznie zobowiązuje to instytucje do należytego przeprowadzenia negocjacji w celu osiągnięcia porozumienia w sprawie tekstu, na który Parlament może wyrazić zgodę; zaznacza ponadto, że jeżeli WRF nie zostaną przyjęte do końca 2013 r., to pułapy i inne postanowienia dotyczące roku 2013 należy przedłużyć do czasu przyjęcia nowych WRF;

174. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie prezydencji Rady ⁽¹⁾ do zapewnienia otwartego i konstruktywnego dialogu z Parlamentem i współpracy z nim przez cały czas trwania procedury opracowywania przyszłych WRF oraz potwierdza swoją wolę ścisłej współpracy z Radą i Komisją w trakcie tego procesu negocjacyjnego, przy pełnym poszanowaniu postanowień Traktatu z Lizbony;

175. w związku z tym wzywa Radę i Komisję do przestrzegania postanowień Traktatu i podjęcia wszelkich wysiłków niezbędnych do szybkiego osiągnięcia porozumienia z Parlamentem w sprawie praktycznych metod działania w ramach procesu negocjowania WRF; ponownie zwraca uwagę na powiązanie między reformą dochodów a reformą wydatków, w związku z czym domaga się, aby Rada zobowiązała się do omówienia propozycji dotyczących nowych zasobów własnych w kontekście negocjacji w sprawie WRF;

⁽¹⁾ Pismo premiera Yvesa Leterme'a do przewodniczącego Jerzego Buzka, 8 grudnia 2010 r.

Środa, 8 czerwca 2011 r.

176. domaga się podjęcia na szczeblu UE szeroko zakrojonej publicznej debaty dotyczącej celu, zakresu i kierunków WRF UE oraz reformy jej systemu dochodów, a także proponuje w szczególności zwołanie konferencji mającej charakter konwentu dotyczącego przyszłego finansowania Unii, z wymaganym udziałem posłów do Parlamentu Europejskiego i parlamentów krajowych;

*

* *

177. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz innym zainteresowanym instytucjom i organom, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich.
